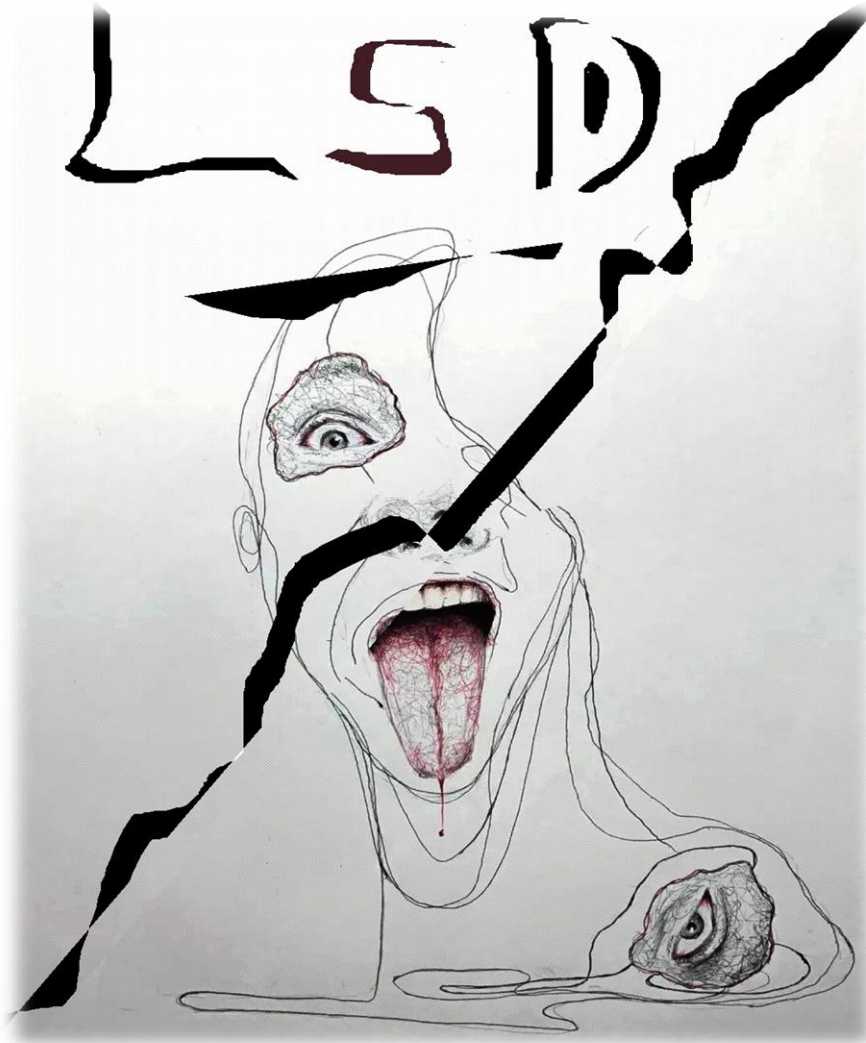

LSD

2023

Νάξος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Παρασκευή Ανεβλαβή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στην Νάξο. Το 2017 γύρισε στην Αθήνα και σπούδασε Εσωτερική αρχιτεκτονική διακόσμηση. Μόλις πήρε το πτυχίο της, ξεκίνησε τις σπουδές της πάνω στην υποκριτική του θεάτρου και υποκριτική στην κάμερα. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με την γραφή σεναρίου και θεατρικών έργων. Σενάρια της έχουν γίνει ήδη θεατρικές παραστάσεις και ταινίες.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6946691078

Email: vivianevlavi@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

Το θεατρικό έργο LsD της Ανεβλαβή Παρασκευής διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

LsD

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Σε έναν οίκο ανοχής. Ο Δ., «στρατολογεί» άντρες για να της κάνει πειράματα σχετικά με τον έλεγχο του μυαλού. Μετά από πειράματα με διάφορες ουσίες, επιλέγει το LSD ως νέο πείραμα. Ένας νεαρός δημοσιογράφος επισκέπτεται τον οίκο ανοχής, ως μυστικός, ώστε να μάθει για τις μυστηριώδης εξαφανίσεις άλλων ανδρών. Του έβαλαν σε ένα δωμάτιο με ψεύτικο καθρέπτη απ' όπου ο επιστήμονας μελετούσε της αντιδράσεις της. Του δόθηκε LSD. Ο Λ. άρχισε να έχει μια αλλόκοτη συμπεριφορά. Κατά τη διάρκεια αρχίζει να έχει μια πιο τρυφερή σχέση με την Σ., σεξεργάτρια και φίλη του Δ., που τον φροντίζει αρχικά με εντολή του Δ. και έπειτα με τη δική της θέληση. Την τελευταία μέρα, ο Λ. χάνει εντελώς την πραγματικότητα του απ' την ουσία, είχε αρχίσει να μασουλάει το σώμα του. Η Σ. δεν αντέχει να τον βλέπει έτσι και μπαίνει να βοηθήσει το Λ., μετά από έναν άγριο καυγά που είχε με τον Δ. Όταν τον πλησίασε, της επιτίθεται και άρχισε να της τρώει το πρόσωπο. Εκείνη ούρλιαζε καθώς δε μπορούσε να τον απωθήσει. Κανένας δε τη βοήθησε με αποτέλεσμα να της παραμορφώσει το πρόσωπο, τυφλώνοντάς την. Βρίσκουν και οι τρεις τραγικό τέλος, καθώς έχουν έρθει σε επαφή με θάλλιο.

.....

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Λούις, θύμα-δημοσιογράφος. 36 ετών.

Σόνια, πόρνη. 27 ετών.

Δαν, επιστήμονας. 42 ετών.

~Έναρξη~

Σκηνή πρώτη

Σε έναν οίκο ανοχής. Ο χώρος είναι χωρισμένος σε δύο μέρη με ένα τζάμι. Δεξιά έχει ένα γραφείο, μια καρέκλα και ένα σκαμπό και αριστερά έχει ένα σιδερένιο κρεβάτι και ένα τρίποδο σκαμπό χαμηλό. Ανάβει το φως. Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει ο Λούις. Κοιτάει το χώρο δειλά. Ο Λούις περιφέρεται στο δωμάτιο. Πιάνει απ' την τσάντα του ένα κασετοφωνάκι. Η Σόνια με τον Δαν στο δίπλα δωμάτιο. Ο Δαν της δίνει το σακουλάκι με το LSD.

Λούις: Εκ πρώτης όφεις, όλα ήρεμα. Κανένα ίχνος από-

Μπαίνει μέσα η Σόνια, στέκεται και τον κοιτάει λίγο αμίλητη. Τρομάξει ο Λούις, βάζει το κασετοφωνάκι στην τσάντα του. Ο Δαν κοιτάει πίσω απ' το τζάμι. Η Σόνια τον πλησιάζει κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί και δύο ποτήρια. Τα αφήνει στο σκαμπό, τον κοιτάει.

Σόνια: Καλησπέρα.

Λούις: Καλησπέρα σας.

Σόνια: Πως είσαι;

Λούις: Καλά, εσείς;

Σόνια: (Γελάει). Καλά κι εμείς.

Λούις: Ωραία...

Σόνια: (Τον κοιτάει). Θέλεις να βγάλεις κάτι;

Λούις: Σαν τι;

Σόνια: Ξέρω 'γω. Με τα ρούχα θα γίνει η δουλειά;

Λούις: Σωστά... (Βγάζει το πουκάμισό του αργά).

Σόνια: Πρώτη σου φορά;

Λούις: Ορίστε;

Σόνια: Εδώ εννοώ, είναι πρώτη φορά που έρχεσαι.

Λούις: Φαίνεται;

Σόνια: Τρέμεις.

Λούις: Ε, καταλαβαίνεις...

Σόνια: Δεν είναι ανάγκη να φοβάσαι. Έλα εδώ. *(Τον καθίζει στο κρεβάτι. Του κάνει μασάζ στους ώμους).* Α, εσύ είσαι πάρα πολύ σφιγμένος. Θεε μήπως να πιεις πρώτα κάτι;

Λούις: Μη σε βάζω σε κόπο.

Σόνια: Σιγά! *(Πλησιάζει το σκαμπό).*

Λούις: Περίμενε λίγο.

Σόνια: Τι έγινε;

Λούις: Θέλω να σου πω κάτι πρώτα.

Σόνια: Πες μου.

Λούις: Εγώ δεν ήθελα να έρθω. Ένας φίλος μου έκλεισε το ραντεβού.

Σόνια: Στο όνομά του;

Λούις: Νομίζω, δε ξέρω... Εγώ ντρεπόμουν λίγο.

Σόνια: Εμένα;

Λούις: Γενικά. Μη με δει κανείς να μπαίνω, μη και δεν τα καταφέρω. Ξέρεις.

Σόνια: Δεν έγινε κάτι και να σε δουν.

Λούις: Αν δεν τα καταφέρω όμως;

Σόνια: *(Τον πλησιάζει).* Έτσι όπως το βλέπω... Θα είσαι πολύ καλύτερος από πολλούς που πατάνε εδώ μέσα.

Λούις: Θα φανεί.

Σόνια: Σου έχει ξανά τύχει, να μην μπορείς;

Πάυση.

Λούις: Δεν θα ήθελα να το συζητήσω αυτό μαζί σου. Ειδικά τώρα.

Σόνια: Όπως θες.

Λούις: Πως σε λένε;

Σόνια: Σόνια.

Λούις: Εμένα Λούις.

Σόνια: Α, ωραία.

Λούις: Μάλλον δεν σε νοιάζει και πολύ.

Σόνια: Κοίτα, δεν είναι ότι δεν με νοιάζει απλά-

Λούις: Κατάλαβα, δεν χρειάζεται να απολογείσαι.

Σόνια: Προσπαθώ να μην με νοιάζει. Δεν θέλω να δεθώ με κανέναν. Όσα λιγότερο ξέρω, τόσο το καλύτερο.

Λούις: Εντάξει.

Σόνια: *(Τον χαιδεύει).* Όλα θα είναι μια χαρά.

Λούις: Χαίρομαι που είσαι καλή. Το φοβόμουν πολύ αυτό.

Σόνια: Έλα να πιούμε λίγο. Θα σε χαλαρώσει.

Λούις: Ας πιούμε.

Η Σόνια βάζει κρασί στα ποτήρια. Στο ποτήρι του Λούις βάζει σκόνη από LSD. Κοιτάει μπροστά της, στον καθρέπτη. Πηγαίνει το ποτό στον Λούις.

Λούις: Σε ευχαριστώ.

Πίνουν.

Σόνια: Καλύτερα;

Λούις: Λίγο.

Σόνια: Θα δεις που σε λίγα λεπτά πως θα *(κάθεται πάνω του)* σκληρύνουν όλα.

Λούις: Είσαι πολύ όμορφη.

Σόνια: *(Γελάει)*. Εδώ δεν ήρθες για να τα πούμε. Για να τα κάνουμε ήρθες.

Λούις: Το ξέρω, αλλά-

Σόνια: Μη σκας, και να μην σου αρέσω δε θα σε παρεξηγήσω.

Η Σόνια τον φιλάει στο λαιμό.

Λούις: Όχι εκεί.

Σόνια: Γιατί;

Λούις: Δε θέλω.

Σόνια: Θα σ' αρέσει. *(Τον φιλάει στο λαιμό)*.

Λούις: Είπα, όχι εκεί!

Ο Λούις σηκώνεται απότομα, η Σόνια πέφτει στο πάτωμα. Ο Δαν, έτοιμος να μπει μέσα.

Σόνια: Τι έκανες ρε;

Λούις: Σου είπα ότι δεν θέλω εκεί.

Σόνια: Δεν σε έφαγα κιόλας, χαλάρωσε!

Λούις: Εντάξει, σόρρυ. *(Την σηκώνει)*. Χτύπησες;

Σόνια: Όχι, καλά είμαι.

Λούις: Δεν μου αρέσει εκεί. Με ενοχλεί!

Σόνια: Και έπρεπε να με ρίζεις κάτω;

Λούις: Φυσική αντίδραση.

Σόνια: Ωραία, θες να μου πεις εσύ τι θέλεις; Μη κάνω κανένα λάθος πάλι.

Λούις: Θα κάνεις ότι θέλω;

Σόνια: Αυτή δεν είναι η συμφωνία;

Λούις: Ξέρω 'γω, αυτή είναι;

Σόνια: Ναι.

Λούις: Ωραία. Θα ήθελα να χαλαρώσω λίγο πρώτα.

Σόνια: Δηλαδή.

Λούις: Να μου χορέψεις λίγο. Κάνε κάτι να νιώσω λίγο έτσι... Όμορφα.

Σόνια: Εντάξει...

Η Σόνια πηγαίνει προς τα πίσω. Κοιτάει το τζάμι. Τον Λούις, του πέφτει το ποτήρι απ' το χέρι.

Σόνια: Είσαι καλά;

Λούις: Ναι... Καλά... *(Πέφτει πίσω στο κρεβάτι, με ανοιχτά τα μάτια).*

Σόνια: *(Πλησιάζει).* Όχι ρε γαμώ τη... Τον σκότωσα. Είσαι καλά; *(Τον σκουντάει).* Με ακούς;

Ο Λούις βαριανασαίνει.

Σόνια: Με ακούς; Σε παρακαλώ, κάνε κάτι... Μίλα μου! *(Στον τζάμι).* Που είσαι; Έλα εδώ... Αυτός πέθανε!

Μπαίνει μέσα ο Δαν ήρεμα.

Δαν: Ηρέμησε, καλά είναι.

Σόνια: Τον σκότωσα.

Δαν: Κανείς δεν πέθανε από λίγη λυσεργίδη.

Σόνια: Τι είναι αυτό;

Δαν: Αυτό που του έδωσες.

Σόνια: Και τι έπαθε;

Δαν: Κοίτα τον, έχει ανοιχτά τα μάτια του.

Σόνια: Τότε-

Δαν: Όλα καλά θα πάνε.

Σόνια: Μα είναι σαν-

Δαν: Μην ανησυχείς. Ξέρω τι κάνω.

Σόνια: Είσαι σίγουρος;

Δαν: Σόνια μου, με ξέρεις τόσα χρόνια, έχω κάνει κάποιο λάθος; Τόσο σοβαρό;

Σόνια: Δε ξέρω. Ίσως... Δε ξέρω εγώ από αυτά!

Δαν: Δεν το επιτρέπω στον εαυτό μου. Κανένα λάθος!

Σόνια: Εγώ τι να κάνω τώρα;

Δαν: Πάρε ότι αιχμηρό υπάρχει στο δωμάτιο.

Σόνια: Εντάξει. *(Πάει να τα μαζέψει).*

Δαν: Και να φέρεις να σκουπίσεις και όλα τα γυαλιά εδώ.

Σόνια: Εντάξει, εντάξει...

Δαν: Και που είσαι, εδώ μέσα δε θα μπαίνεις μόνη σου από εδώ και πέρα. Ούτε χωρίς να το ξέρω εγώ. Εντάξει;

Σόνια: Κατάλαβα.

Η Σόνια μαζεύει και φεύγει. Ο Δαν πλησιάζει τον Λούις. Τον κοιτάει. Του ξεκουμπώνει το πουκάμισο.

Δαν: *(Στο αφτί του Λούις).* Θα περάσουμε πολύ καλά όσο μείνεις.

Ο Δαν βγαίνει απ' το δωμάτιο. Κάθεται μπροστά απ' το τζάμι. Έρχεται η Σόνια.

Σόνια: Τι γίνεται;

Δαν: Τίποτα ακόμα.

Σόνια: Αναπνέει;

Ο Δαν την κοιτάει.

Σόνια: Εντάξει, δεν ρωτάω τίποτα άλλο.

Δαν: Να σου πω... Μπορείς να πας μέσα;

Σόνια: Γιατί;

Δαν: Να τον γδύσεις

Σόνια: Τι;

Δαν: Μη μου πεις ότι ντρέπεσαι; Πήγαινε, σε παρακαλώ. Είπες ότι θα με βοηθήσεις.

Σόνια: Να σε βοηθήσω, ναι. Αλλά μέχρι ένα σημείο.

Δαν: Σόνια... Σε χρειάζομαι.

Ο Δαν φιλάει τα χέρια της Σόνια. Η Σόνια αναστενάζει και μπαίνει στο δωμάτιο. Βγάζει τα ρούχα του Λούις προσεκτικά. Αφήνει το εσώρουχό του μόνο.

Δαν: *(Απ' το μεγάφωνο).* Ψάξε τις τσέπες του και της τσάντα του. Ότι στοιχείο βρούμε για εκείνον είναι χρήσιμο.

Η Σόνια ψάχνει τις τσέπες του. Βρίσκει την ταυτότητά του. Την κοιτάει έντονα. Της πέφτουν τα πράγματα, τα μαζεύει γρήγορα. Σηκώνει την τσάντα και αδειάζει. Μαζεύει μερικά πράγματα, βάζει την ταυτότητά του Λούις στο στήθος της και πάει τα υπόλοιπα μέσα. Τα δίνει στον Δαν.

Σόνια: Μήπως χρειάζεται να του πάμε κάτι; Να φάει, να πιει.

Δαν: Δεν είναι σε θέση ακόμα.

Σόνια: Καλά. Εσύ ξέρεις

Δαν: Μπράβο Σόνια μου. *(Την φιλάει).* Πάω μια τουαλέτα. Κοίτα τον εσύ, έρχομαι. *(Φεύγει).*

Σόνια: *(Κάθεται στην θέση του, κοιτάει το Λούις).* Δεν χαιρόμαι που σε βλέπω έτσι. Πιο πολύ με φοβίζει όλο αυτό που γίνεται παρά... *(Κοιτάει πίσω).* Και δεν μπορώ να κάνω κάτι να το αλλάξω. Μακάρι να βγει σε καλό όλο αυτό. Και να έχουμε γρήγορα και θετικά αποτελέσματα. Κυρίως για εκείνον. Ίσως αν έπαιρνα κι εγώ από αυτό *(πιάνει ένα σακουλάκι)* να βοηθούσε.

Δαν: *(Της παίρνει το σακουλάκι).* Δεν είναι για 'σένα αυτό. Τουλάχιστον, όχι ακόμα.

Η Σόνια σηκώνεται απ' την θέση του.

Δαν: Πρόσεξε. Αυτό που κάνουμε δεν είναι αστείο. Δεν πρέπει επ ουδενί να αποτύχουμε.

Σόνια: Το ξέρω.

Δαν: Δεν γίνεται να χαλάσω τώρα την πορεία μου στον χώρο. Και να χάσουμε μια τέτοια ευκαιρία.

Σόνια: Δαν, αυτό που γίνεται... Δεν είναι παράνομο; Επειδή είναι ένας άνθρωπος εννοώ και-

Δαν: Και στα κουνέλια, παράνομο είναι. Γι' αυτό τους πήγα δείγμα από ιστούς, αίμα και δεν παρέδωσα το ίδιο το πείραμα.

Σόνια: Με θέλεις κάτι άλλο;

Δαν: Όχι. Μπορείς να πηγαίνεις. Θα σε φωνάξω εγώ αν σε χρειαστώ.

Σόνια: Εντάξει. Καλή ξεκούραση.

Φεύγει η Σόνια.

Δαν: Για να δούμε τι θα δούμε... Τι είσαι διατεθειμένος να μας δώσεις κι εσύ Λούις!

Ο Δαν διαβάζει τα χαρτιά του Λούις. Σβήνει το φως.

Ανάβει το φως. Μπαίνει ο Δαν στο γραφείο. Κάθεται. Πίνει καφέ. Κοιτάει τον Λούις. Έρχεται η Σόνια με την στολή.

Σόνια: Καλημέρα.

Δαν: Τελευταία ξυπνάς πολύ νωρίς.

Σόνια: Όταν κοιμάσαι νωρίς, ξυπνάς και νωρίς.

Δαν: Και δεν έρχεσαι στο δωμάτιό μου.

Σόνια: Δε με κάλεσες;

Η Σόνια τον πλησιάζει. Ο Δαν την κοιτάει ακίνητος.

Σόνια: Εδώ, τι γίνεται;

Δαν: Ήρεμα είναι όλα εδώ.

Σόνια: Τι κάνει;

Δαν: Κοιμάται.

Σόνια: Ζει;

Δαν: Σόνια μου, με αυτή την διάθεση δεν με βοηθάς. Πρέπει να είμαι συγκρατημένος.

Σόνια: Δεν θέλω να σου δημιουργήσω κάποιο πρόβλημα. Περνάω όμορφα μαζί σου. Αν αυτός είναι το εισιτήριο σου για την επιτυχία-

Δαν: *(Χαμογελάει).* Πήγαινε μέσα να του φτιάξεις κάτι να φάει.

Σόνια: Εγώ; Τι να του φτιάξω;

Δαν: Ότι ξέρεις να κάνεις.

Σόνια: Καλά...!

Φεύγει η Σόνια. Ο Λούις ξυπνάει σιγά-σιγά.

Λούις: Πως κοιμήθηκα έτσι...

Κοιτάει γύρω του.

Λούις: Που είμαι;

Δαν: *(Στον εαυτό του).* Στα χέρια μου.

Η Σόνια μπαίνει μέσα με το φαγητό. Ο Λούις τρομάζει.

Λούις: Να σου γα-

Ο Δαν σηκώνεται αθόρυβα και κλειδώνει την πόρτα του Λούις. Γυρίζει πίσω στο γραφείο του.

Σόνια: Μη, μη τρομάξεις... Όλα καλά είναι.

Λούις: Ποια είσαι εσύ;

Σόνια: Δεν θυμάσαι;

Λούις: Δεν... Δε ξέρω, έχω μια θολούρα. Και σα να θέλω να ξεράσω ένα πράμα.

Σόνια: Φάε κάτι.

Λούις: Τι είναι;

Σόνια: Έφτιαξα κάτι πρόχειρο, δεν ξέρω τι σου αρέσει.

Αφήνει το δίσκο μπροστά του.

Λούις: Γιατί είμαι εδώ;

Παύση.

Σόνια: Σε πήρε ο ύπνος.

Λούις: *(Σκέφτεται).* Ωχ, Θεέ μου... Δεν είμαι για να πίνω εγώ.

Σόνια: Μάλλον θα σε πείραζε το ποτό, ναι.

Λούις: Έχω και στόμα... Σα σόλα είναι.

Σόνια: Έλα φάε, θα σου κάνει καλό.

Λούις: Ευχαριστώ. *(Τρώει. Κοιτάει γύρω του).* Να σου πω, πείραξες τα πράγματά μου;

Σόνια: Όχι, γιατί;

Λούις: Το κασετ...

Σόνια: Ποιο;

Λούις: Τίποτα, τίποτα. Όλα καλά.

Σόνια: Αν με χρειαστείς κάτι, μπορείς να με φωνάξεις.

Πάει να φύγει η Σόνια.

Λούις: Εσένα;

Σόνια: Ναι, γιατί;

Λούις: Επειδή θυμάμαι που είμαι-

Σόνια: Και;

Λούις: Γιατί με φροντίζεις; Δεν είναι ξενοδοχείο εδώ.

Σόνια: Εδώ μέσα, ο πελάτης είναι πάνω απ' όλα.

Λούις: Θα πρέπει να πληρώσω κάτι παραπάνω όμως;

Σόνια: *(Γελάει).* Όχι, η φιλοξενία είναι από εμάς.

Λούις: Έτσι ε; *(Γιαύση).* Σας ευχαριστώ πολύ. Και για το φαγητό.

Σόνια: *(Χαμογελάει).* Να 'σαι καλά αγόρι μου.

Η Σόνια πάει να φύγει. Δεν μπορεί να ανοίγει την πόρτα.

Σόνια: Έλα τώρα... *(Προσπαθεί).*

Λούις: Τι έγινε;

Σόνια: Δεν ανοίγει.

Λούις: Κλείδωσες; *(Πάει την πόρτα).*

Σόνια: Δεν έχω εγώ τα κλειδιά...

Λούις: Και ποιος τα έχει;

Η Σόνια τον κοιτάει αμίλητη. Ακούγεται ήχος από ειδοποίηση φωτιάς. Ο Δαν φεύγει τρέχοντας.

Λούις: Τι είναι αυτό;

Σόνια: Όχι Θεέ μου... Φωτιά!

Η Σόνια προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα με πανικό.

Σόνια: Δαν... Άνοιξε μας... Δαν!

Λούις: Άστο σε 'μένα. *(Προσπαθεί να ανοίξει).*

Σόνια: Είναι κλειδωμένα! Θα τρελαθώ... Άνοιξέ μου!

Λούις : Δε μπορώ να κάνω τίποτα εγώ. Πρέπει να ανοίξουμε. Θα καούμε εδώ μέσα.

Σόνια: Σταμάτα...

Λούις: Έλα ηρέμησε.

Σόνια: *(Τον παρακουνάει)*. Θα καούμε ζωντανοί, το καταλαβαίνεις;!

Λούις: Έλα ηρέμησε!

Η Σόνια κάθεται κουλουριασμένη σε μια γωνία.

Σόνια: Δεν θα μας βρουν καν!

Λούις: Κάποιος θα κάπνιζε, γι' αυτό χτύπησε η συναγερμός.

Σόνια: Δεν καπνίζουν εδώ μέσα... Το απαγορεύουν.

Λούις: Ότι κι αν είναι, θα την σβήσουν γρήγορα.

Σόνια: Δεν θα φτάσει εδώ;

Λούις: Όχι, δεν θα φτάσει.

Σόνια: Και εσύ που το ξέρεις;!

Λούις: Δεν νιώθω ζέστη.

Σόνια: Δεν καταλαβαίνεις... Δεν με νιώθεις...

Λούις: Δεν είναι κάτι. Και φωτιά να είναι, θα την σβήσουν.

Σόνια: *(Ειρωνικά)*. Δεν είναι κάτι, φωτιά είναι. Πες το μου ξανά όταν καείς!

Λούις: Ρε κοπέλα μου ηρέμησε. Ένα σπίτι εξήντα τετραγωνικών είναι, θα είχαμε καεί ήδη.

Σόνια: Έχει και κάτω όροφο. Υπόγειο.

Λούις: Και πάλι!

Σόνια: Βγάλε με από εδώ μέσα... Πνίγομαι!

Λούις: Αν σταματήσεις να ουρλιάζεις και να χτυπιέσαι ίσως δεν πνίγεσαι.

Σόνια: Δεν μπορείς να καταλάβεις!

Λούις: Εξήγησε μου τότε. Εντάξει, είναι επικίνδυνη η φωτιά αλλά-

Σόνια: Απλά επικίνδυνη; Είναι θάνατος. Είναι πόνος. Λιώνει το δέρμα και δε μένει τίποτα. Ούτε στάχτες.

Λούις: Έχει ξανά συμβεί; Έχει πιάσει ξανά φωτιά, εδώ; Έχεις χάσει κάτι που αγαπούσες από-

Σόνια: Φοβάμαι την φωτιά...

Λούις: Κάτι κατάλαβα.

Σόνια: Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε ταράξω.

Λούις: Δεν με ταραξες. Έλα.

Την σηκώνει. Κάθονται στο κρεβάτι.

Λούις: Ηρέμησες;

Σόνια: Ναι, λίγο... Σε ευχαριστώ...

Την κρατάει αγκαλιά.

Λούις: Έχεις πολύ απαλό δέρμα.

Σόνια: Ευχαριστώ...

Απομακρύνεται λίγο. Παύση.

Λούις: Σόνια σε είπαμε ε;

Σόνια: Σόνια, ναι. (Τρέμει).

Λούις: Ρε, εσύ τρέμεις.

Σόνια: Καλά είμαι.

Λούις: Θες λίγο νερό;

Σόνια: Όχι!... Όχι, καλά είμαι. Εντάξει. Πες τίποτα άλλο, να ξεχαστώ.

Λούις: Ωραία... Λοιπόν, πόσο χρονών είσαι Σόνια;

Σόνια: Είκοσι επτά, εσύ;

Λούις: Σου ρίχνω λίγα χρόνια.

Σόνια: (Εσωτερικά). Καμιά δεκαριά...

Λούις: Και πόσο καιρό είσαι εδώ;

Σόνια: Απ' τα δεκαπέντε μου.

Λούις: Φαντάζομαι με πόσους θα έχεις πάει όλα αυτά τα χρόνια.

Η Σόνια τον κοιτάει.

Λούις: Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε προσβάλω.

Σόνια: Δεν με προσβάλλεις.

Λούις: Δεν είσαι αναγκασμένη να μου απαντήσεις. Είμαι βλάκας!

Η Σόνια σηκώνεται και περιφέρεται στο δωμάτιο. Σκέφτεται.

Σόνια: Με έξι έχω πάει. Μόνο.

Λούις: Ορίστε;

Σόνια: Σου ακούγεται παράξενο ε;

Λούις: Όσο να πεις.

Σόνια: Οι περισσότεροι δεν με πιστεύουν.

Λούις: Πως γίνεται αυτό; Εννοώ, (βλέπει το κασετοφωνάκι του κάτω απ' το κρεβάτι) εδώ μέσα-

Σόνια: Επιλογή μου είναι να μη χαρίζω τον εαυτό μου. Όπως και το να μένω εδώ.

Λούις: Και πως τα κατάφερες;

Σόνια: Έτσι είναι, άμα θέλεις κάτι πολύ.

Λούις: Δηλαδή, αν θέλω κι εγώ κάτι πολύ θα γίνει; Να βγούμε από εδώ μέσα, ας πούμε.

Σόνια: Αν κάνεις κάτι. Συν Αθηνά και χείρα κίνει, δε λένε;

Λούις: Σωστά. Να σου πω, θα σπάσω την πόρτα. (Σηκώνεται με φόρα. Γελάει η Σόνια). Γιατί γελάς;

Σόνια: Κάτσε κάτω, μια σπιθαμή άνθρωπος. Θα σπάσεις τίποτα και θα σε μαζεύουμε.

Λούις: Όχι και μια σπιθαμή!

Σόνια: Να σου πω... Λούις. Είσαι απ' τα πράσινα σπίτια;

Λούις: Τι;

Σόνια: Είδα την ταυτότητά σου.

Λούις: Ναι, από εκεί είμαι. Εσύ που το ξέρεις το μέρος αυτό; Είναι αρκετά μακριά από 'δω.

Σόνια: Είχα περάσει και από εκεί.

Λούις: Πότε; Δεν σε έχω ξανά δει ποτέ. *(Κάθεται)*.

Σόνια: Πριν καμιά δεκαριά χρόνια.

Λούις: Μμμ, έλειπα για σπουδές τότε. Πόσο είχες κάτσει;

Σόνια: Δεκαπέντε χρόνια, περίπου.

Λούις: Κάτσε, τι εννοείς; Είσαι κι εσύ από εκεί;

Σόνια: Ναι.

Λούις: Και που είναι-

Σόνια: Δε θέλω να θυμάμαι τίποτα από εκείνο το μέρος.

Λούις: Το μέρος, ή τους ανθρώπους;

Σόνια: Και τα δύο. Κυρίως, όμως, τους ανθρώπους. Τόσο ειρωνικό το όνομα αυτής της περιοχής. Πράσινο είναι το χρώμα της ελπίδας... Σκατά ελπίδες έχουν όλοι τους εκεί.

Λούις: Λένε πως όσοι μένουν εκεί είναι λίγο κατεστραμμένοι.

Σόνια: Δε ξέρω αν είναι κατεστραμμένοι, απλά κάποιοι άνθρωποι είναι... Ζουν μόνο για τον εαυτό του. Κάνουν πράγματα χωρίς να σκέφτονται τις συνέπιες και το πόσο θα πονέσει τους άλλους.

Λούις: Δε νομίζω ότι είναι μόνο εκεί.

Σόνια: Δεν έχω πάει σε άλλο μέρος. Άρα θα μιλήσω γι' αυτό που ξέρω.

Λούις: Εδώ που μένεις, δηλαδή, είναι καλύτερα;

Σόνια: Κι εσύ εδώ δε μένεις; Γιατί ρωτάς εμένα αν-

Λούις: Δεν μένω εδώ. Διακοπές ήρθα.

Σόνια: Σε αυτή τη γούβα; Γιατί;

Λούις: Θα 'χω τους λόγους μου.

Σόνια: Τι να σου πω. Και καλά, ήρθες διακοπές στην πόλη αυτή. Εδώ, τι ήρθες να κάνεις;

Λούις: *(Την τραβάει κοντά του).* Να θαυμάσω τις ομορφιές της!

Σόνια: Μπα, τώρα μπορείς να λειτουργήσεις;

Λούις: Εσύ τι λες;

Σόνια: *(Στο αργί του).* Δεν είναι ώρα ακόμα.

Λούις: Και πότε θα είναι-

Σόνια: Και για πες. Πως και μόνος; Δεν έχεις οικογένεια;

Λούις: Δεν χρειάζομαι οικογένεια. Μια χαρά είμαι μόνος. *(Παύση).* Εσύ;

Σόνια: Εγώ... Έχω μια οικογένεια που την διάλεξα μόνη μου!

Λούις: Δηλαδή;

Σόνια: Δε θέλω να μιλήσω για το πως κατέληξα να είμαι αναγκασμένη να διαλέξω εγώ την οικογένεια μου και όχι όπως άλλα παιδιά, να γεννηθώ εκεί που πρέπει.

Λούις: Πάω πάσο τότε.

Σόνια: Εδώ είναι καλά. Πληρώνομαι κιόλας.

Λούις: Να σε ρωτήσω, συγγνώμη κιόλας. Αλλά για τι πράγμα πληρώνεσαι; Αφού δεν-

Σόνια: Χορεύω. Ναι, ξέρεις τι καλή που είμαι;

Λούις: *(Γελάει).* Το φαντάζομαι.

Σόνια: Εσύ;

Λούις: Εγώ δε χορεύω.

Σόνια: Εννοώ, τι δουλειά κάνεις;

Λούις: Αα... *(Σκέφτεται).* Σε μια εταιρία σεκιούριτι δουλεύω, απ' το σπίτι.

Σόνια: Ξεκούραστη δουλειά δηλαδή.

Λούις: Καλά είναι. Να έχουμε να τρώμε και όλα τα άλλα... Πολυτέλειες! Σόνια, πριν είπες ότι δουλεύεις εδώ. Ότι χορεύεις μόνο.

Σόνια: Ναι.

Λούις: Και μαζί μου, πως είχες ραντεβού τότε;

Σόνια: (Γιάση). Δεν σε βλέπω, πάντως, πολύ χαρούμενο με την δουλειά σου.

Λούις: Ε, ταλαιπωρία μωρέ. Ξέρεις!

Σόνια: Είσαι πολύ παράξενος άνθρωπος.

Λούις: Δηλαδή;

Σόνια: Διαφορετικός.

Λούις: Όλοι είμαστε διαφορετικοί.

Σόνια: Σωστά, αλλά σε 'σένα βλέπω κάτι αλλιώτικο που δεν το έχουν οι άλλοι.

Λούις: Αυτό είναι και το ενδιαφέρον. Φαντάσου εσύ κάθε φορά να έβλεπες και τον ίδιο ακριβώς άντρα.

Σόνια: Μη φανταστείς ότι διαφέρουν και πολύ όσοι πατάνε εδώ. Οι περισσότεροι ερεθίζονται απ' την βρωμιά που τους παρέχει αυτό το μέρος. Εσύ όμως-

Λούις: Ούτε γυναίκα σαν εσένα έχω συναντήσει ξανά.

Σόνια: Τι θες να πεις;

Λούις: Αλλιώς μας τις έχουν διδάξει τις πόρνες. Να μυρίζουν αλλιώς, να νιώθουν αλλιώς. Τέλος πάντων, χωρίς αισθήματα. Εγώ είδα ένα πολύ τρυφερό πρόσωπο από εσένα εξ αρχής.

Σόνια: Τι να πω. Για να το λες, κάτι θα ξέρεις. Κάτι θα είδες.

Λούις: Σίγουρα. Η αλήθεια είναι ότι έχω πάει με πολλές γυναίκες. Δεν έχω κάνει κάποια σοβαρή σχέση βέβαια.

Σόνια: Όλα σχετικά είναι. Εξάλλου και σχέση να κάνεις ποιος μπορεί να σου εξασφαλίσει ότι θα είστε μαζί αύριο;

Λούις: Κάνεις, ακόμα και το αν θα ζεις αύριο.

Σόνια: (Γιάση). Λες να καούμε;

Λούις: Αν ήταν θα μύριζε η φωτιά ως εδώ.

Σόνια: Δίκιο έχεις.

Λούις: Γιατί φοβάσαι τόσο πολύ την φωτιά;

Σόνια: (Παύση). Άσχημη ανάμνηση. Άλλη μια δηλαδή.

Ακούγονται βήματα.

Σόνια: Άκου...!

Λούις: Βήματα.

Στέκονται και οι δύο μπροστά στην πόρτα. Ο Δαν ξεκλειδώνει χωρίς να ανοίξει.

Σόνια: Περίμενε εδώ! (Βγαίνει). Θα μας άφηνες να ακούμε ζωντανούς;

Δαν: Πήγα να δω τι ήταν.

Σόνια: Ξέρεις ότι φοβάμαι την φωτιά!

Δαν: Υπερβάλεις. Δεν σου είχε κάνει και τίποτα.

Σόνια: Τίποτα;!

Δαν: Πως είναι ο Λούις;

Σόνια: Καλά είναι. Δεν έχει καταλάβει γιατί ξέμεινε εδώ.

Δαν: Του είπες κάτι;

Σόνια: Όχι.

Δαν: Δεν ρώτησε γιατί είναι ακόμα εδώ;

Σόνια: Νομίζει ότι απλά αποκοιμήθηκε.

Δαν: Καλώς.

Σόνια: Δαν-

Δαν: (Αδιάφορα). Πήγαινε να φέρεις το δεύτερο σακουλάκι.

Σόνια: Θα του δώσεις κι άλλο;

Δαν: Έτσι είναι το πείραμα χαρά μου.

Σόνια: Είναι καλός άνθρωπος. Είμαστε απ' το ίδιο μέρος και-

Δαν: Ένας λόγος παραπάνω τότε. Πήγαινε σε παρακαλώ.

Η Σόνια του πηγαίνει το σακουλάκι με LSD. Την πιάνει απ' το μπράτσο.

Δαν: Πρόσεξε να μην σε δει.

Η Σόνια πάει να μπει στο δωμάτιο του Λούις.

Δαν: Να σε ρωτήσω... Σε άγγιξε;

Σόνια: Τι είναι αυτά που λες; Αφήνω εγώ κανέναν να με αγγίζει;

Ο Δαν χαμογελάει. Η Σόνια πάει να τον φιλήσει.

Δαν: Έλα, πήγαινε μέσα.

Η Σόνια μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις.

Λούις: Όλα καλά;

Σόνια: Ναι.

Λούις: Η φωτιά;

Σόνια: Δεν ήταν κάτι... Όλα καλά.

Λούις: Είδες που στο έλεγα;

Σόνια: Ναι...

Λούις: Έχεις κάτι;

Σόνια: (Χαμογελάει). Έφαγες, να τα μαζέψω;

Λούις: Ναι, σε ευχαριστώ πολύ. Ήταν όλα υπέροχα.

Σόνια: Θα σου αφήσω το νερό μόνο, αν διψάσεις.

Λούις: Ευχαριστώ, αν και πρέπει να τα μαζεύω σιγά-σιγά.

Σόνια: Γιατί;

Λούις: Καταχράστηκα την φιλοξενία σας.

Σόνια: Πλήρωσες.

Λούις: Για μια βραδιά.

Σόνια: Μείνε όσο θες. Κερνάω εγώ.

Λούις: Σίγουρα;

Σόνια: Ναι. Δεν έχουμε κάποιο ραντεβού γι' αυτό το δωμάτιο.

Λούις: Τι να πω, σε ευχαριστώ πολύ.

Σόνια: Τον Θεό.

Λούις: Τώρα σώθηκες.

Ο Λούις μαζεύει τα πράγματα. Η Σόνια ρίχνει την σκόνη στο νερό του και βγαίνει έξω.

Δαν: Όλα εντάξει;

Σόνια: Ναι. Δαν... Φοβάμαι.

Δαν: Τι πράγμα;

Σόνια: Ότι θα πάθει κάτι κακό. Γιατί σε αυτόν;

Δαν: Τι θα αλλάξει αν είναι σε κάποιον άλλον;

Σόνια: Δε ξέρω. Μείναμε εκεί λίγη ώρα, μιλήσαμε... Αυτό που κάνεις-

Δαν: Κάνουμε! Μην ξεχνάς και την δική σου συμμετοχή στο πρόγραμμα.

Σόνια: Είμαι αναγκασμένη να σε βοηθήσω,

Δαν: Δεν το θέλεις;

Σόνια: Κάνω ότι μου πεις. Ακόμη κι αν δεν το θέλω.

Δαν: Όχι ότι σου πω...

Σόνια: Δεν κάναμε ποτέ τέτοια συμφωνία.

Δαν: *(Την πλησιάζει).* Αφού θέλεις.

Ο Λούις πίνει νερό.

Σόνια: Γιατί να κάνω εξαίρεση δηλαδή; Δώσε μου έναν λόγο.

Δαν: Τότε που ήθελες να φύγεις από εδώ, λόγο έφαχνες και τότε; Που ήθελες να γυρίσεις πίσω;

Σόνια: Ήμουν δεκαπέντε. Ήμουν παιδί! Τρόμαξα με ότι γινόταν. Λογικό δεν είναι;

Δαν: Λογικό να θες να γυρίσεις πίσω; Να γυρίσεις που; Είχες να πας κάπου; Όχι.

Σόνια: Στην παιδική μου αθωότητα Δαν. Στο παλιό μου σώμα!

Δαν: Αν έφευγες, ήξερες ότι θα κατέληγες στον δρόμο. Καλύτερα εδώ, λοιπόν. Είχες και ένα πιάτο φαΐ, καθαρό.

Σόνια: Η μάνα σου ήθελε να πηγαίνω με πελάτες. Με δύο και τρεις μαζί!

Δαν: Και εσύ τι ήθελες βρε Σόνια μου; Να κοιμάσαι, να τρως τζάμπα και να σου δίνουμε και το κάτι τις σου;

Σόνια: Αν μη τι άλλο, σεβασμό!

Δαν: (Επιθετικά). Δεν σε σέβομαι εγώ;

Σόνια: (Κοιτάει αλλού). Με σέβεσαι....

Δαν: Τότε;

Σόνια: Σε παρακαλώ... Μην αρχίσουμε πάλι την ίδια κουβέντα.

Δαν: Καλώς.

Σόνια: (Κοιτάει τον Λούις). Λιποθύμησε.

Δαν: Έτσι θα του πηγαίνει μέχρι να το συνηθίσει ο οργανισμός του.

Σόνια: Δεν φαίνεται καν άνθρωπος που πίνει.

Δαν: Και πολύ καλά κάνει. Οι καταχρήσεις καταστρέφουν το σώμα μας.

Σόνια: Νιώθω ότι του κάνουμε κακό.

Δαν: Θα σώσουμε, όμως, κάποιον άλλον.

Σόνια: Πατώντας πάνω σε πτώματα;

Δαν: Για να ανέβουμε ψηλότερα. Στην κορυφή. Μόνο αυτήν αξίζω και θα το μάθουν καλά.

Σόνια: Πάω να ξαπλώσω λίγο... Ταράχτηκα πολύ σήμερα.

Δαν: Να πας. (Την φιλάει). Θα μιλήσουμε ξανά το πρωί.

Η Σόνια φεύγει.

Δαν: Και ο σώζων εαυτόν, σωθήτω!

Σκηνή τρίτη

Ο Λούις ξυπνάει αργά. Κοιτάει το ταβάνι.

Λούις: Πως ανέβηκες εκεί πάνω; Κατέβα, θα πέσεις. Τι; Νομίζεις ότι δεν νοιάζομαι; Όπως εσύ... Τι κοιτάς; Τι θες ρε;! (Σκουπίζει τα σάλια του). Εσύ φταις που τρέχουν! Μη με κοιτάς.

Πάει να σηκωθεί. Πέρφτει στο πάτωμα.

Λούις: Έπεσα. (Γελάει). Έλα να με σηλώσεις. Σήκωσέ με! (Κλαίει σαν παιδάκι). Δεν με αγαπάς. Μη λες ψέματα! Το βλέπω στα μάτια σου. (Κάθεται οκλαδόν). Θυμάμαι, όταν ήμουν μικρός με νανούριζες με το Ευαγγέλιο. Αστείο δεν είναι; Καί έποίησεν ό Θεός τόν άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεοῦ έποίησεν αυτόν, ἄρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς. Τον έφτιαξε τελευταίο για να φτουρήσει, αλλά μπα... Το μεγαλύτερο θηρίο είναι ο άνθρωπος. Ζει και ο Θεός σε αυταπάτες ότι μας έπλασε κατ' εικόνα του. Εκτός και αν.... Τον έχεις δει. Εγώ όχι. Τι κοιτάς; (Παύση). Γιατί ήρθες; Δεν μου έλειψες καθόλου. Ότι κι αν έλεγα ότι κι αν έκανα, λάθος ήταν. Δεν μου το είπες ποτέ, αλλά το έβλεπα στα μάτια σου ότι... Μου αρέσει που μένω μόνος μου εντάξει;!

Ο Δαν πάει στο μέσα δωμάτιο.

Λούις: Κοίτα το δωμάτιο μου. Καλό δεν είναι; Γιατί δεν φοράς το δαχτυλίδι; Το έχασες; (Γελάει). Δε το πήρα εγώ. Μυρίζει κοκκινιστό. Όχι πολύ. Έφαγα, χθες προχθές... Τι θες μωρή; Άντε γαμήσου! Όπως θέλω θα μιλάω. Νομίζεις ότι περνάω καλά; Ότι μου ήρθες όλα εύκολα; Ξέρεις πόσα σκατά έφαγα επειδή δεν ήσουν άξια; (Παύση). Ότι μπορούσες; Ίσως δεν ήταν αρκετό!

Ο Λούις κάνει εμετό. Σηκώνει το βλέμμα του. Τρομάζει.

Λούις: Μη!

Τραβιέται σε μια γωνία. Μπαίνει η Σόνια μέσα. Ο Δαν στο γραφείο του.

Σόνια: Λούις; Τι έπαθες, είσαι καλά;

Λούις: Μη με χτυπάς, μη!

Σόνια: Δεν σε χτυπάει κανείς. Ηρέμησε.

Λούις: Βοήθεια!

Ο Λούις τρέχει γύρω-γύρω στο δωμάτιο. Σταματάει.

Σόνια: Δαν, είναι εκτός ελέγχου. Τι να κάνω;

Ο Δαν συνεχίζει να κοιτάει αμίλητος.

Σόνια: Λούις, σταμάτα!

Πέφτει αναίσθητος.

Σόνια: Λούις! *(Τρέχει κοντά του)*. Είσαι καλά;

Η Σόνια τον τραβάει στο κρεβάτι. Πηγαίνει στον Δαν.

Σόνια: Δεν με άκουγες που σου φώναζα;

Δαν: Δεν πρέπει να συμμετέχω στο πείραμα.

Σόνια: Πας καλά; Να με βοηθήσεις σου ζητούσα, όχι να-

Δαν: Σόνια, γιατί θυμώνεις;

Σόνια: Είναι σε έξαλλη κατάσταση, φοβήθηκα.

Δαν: Δεν θα σου κάνει κακό.

Σόνια: Πως το ξέρεις; Τώρα κάνεις το πείραμα σου.

Δαν: Σόνια μου, ηρέμησε. Τα νεύρα δεν με βοηθάνε.

Σόνια: Ούτε εσύ με βοηθάς. Ούτε τον εαυτό σου δηλαδή. Αν πεθάνει θα έχεις αποτύχει!

Δαν: Δε νομίζω. Ο στόχος δεν είναι να παραμείνει ζωντανός αλλά να βγάλει αποτελέσματα.

Σόνια: Τι λες, ακούς τι λες;! Εσύ ψάχνεις κάτι που-

Δαν: Δεν του δίνεις φάρμακο. Ουσία που παραλύει το νευρικό σύστημα είναι.

Σόνια: Που παρα... *(Ταραγμένη)*. Θα πεθάνει.

Δαν: Μέχρι τώρα βλέπει παραισθήσεις. Άρα είναι καλά.

Σόνια: Μήπως να το αφήσουμε;

Δαν: Όταν ξεκινάω κάτι *(την κοιτάει)* πάντα το τελειώνω.

Σόνια: Ακόμα και αν αυτό προικαλέσει το θάνατο ενός αθώου;

Δαν: Ακόμα.

Σόνια: Κάποτε με έσωσες από βέβαιο θάνατο. Νόμιζα ότι αγαπούσες τους ανθρώπους.

Ο Δαν γράφει στα χαρτιά του.

Σόνια: Ίσως έκανα λάθος.

Φεύγει η Σόνια. Την κοιτάει καθώς φεύγει. Σημειώνει.

Δαν: Νευρικός κλωνισμός. Αστάθεια, σάλια, διαστολή κόρης, στύση. Ήχοι...*(Παύση)*. Έκανες λάθος... Που ήρθες μαζί μου;

Ρίχνει τα πράγματα απ' το γραφείο του. Σπάει η κορνίζα της μητέρας του. Τρέχει και την μαζεύει.

Δαν: Όχι, όχι, όχι...

Παίρνει αγκαλιά την φωτογραφία και ξαπλώνει στο πάτωμα σε εμβρυακή στάση.

Δαν: Γιατί μου το κάνεις αυτό; Λες και με έχεις καταραστεί, έτσι νιώθω. Επτά χρόνια τώρα... Άλλαξαν όλα. Μου τα άλλαξες όλα. Προσπάθησα να σε καταλάβω, αλλά δεν ήθελα. Φοβάμαι αυτό που κρύβεις μέσα σου. Και ότι το έχεις κληρονομήσει σε 'μένα. Είναι και στο δικό μου DNA. Από μικρός είχα μια απορία... Πώς μυρίζει το κτήνος; Σαν εμένα, σαν εσένα, σαν εκείνους; Σαν εκείνη, *(Σηκώνεται. Κάθεται οκλαδόν)*. Εκείνη δεν είναι. Δεν ξεχωρίζει από καμία. Όλες ίδιες. *(Παύση)*. Θα μπορούσες να με πετάξεις. Να με σκοτώσεις... Αλλά δεν θα σε βοηθούσα έτσι. Ήθελες έναν δούλο. Και τον γέννησες. Και αφού έκανες γιο και όχι κόρη, για αν της πηδούσες το σώμα... Το έκανες στην ψυχή μου. Να σε βλέπω μαζί τους και να...

Κλαίει. Σβήνει το φως.

Σκηνή τέταρτη

Ανάβει το φως. Ο Δαν λείπει. Ο Λούις κοιμάται ήρεμα. Έρχεται η Σόνια. Μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις. Κάθεται πλάι του και τον χαϊδεύει στα μαλλιά.

Σόνια: Στην ίδια μοίρα είμαστε εδώ μέσα...

Ο Λούις ξυπνάει.

Σόνια: Μη τρομάξεις. Εγώ είμαι.

Λούις: Ποια είσαι εσύ;

Σόνια: Η Σόνια.

Λούις: Ποια Σόνια; Δε ξέρω καμία Σόνια!

Σόνια: Λούις, τι λες;

Λούις: Λούις; Ποιος είναι ο Λούις;

Σόνια: Εσύ. Έλα μη με πειράζεις...

Λούις: Αποκλείεται να έχω εγώ ένα τόσο φλώρικο όνομα.

Σόνια: Και πως σε λένε τότε;

Παύση.

Λούις: Ε;

Σόνια: Α... Δεν είσαι καλά.

Λούις: Μια χαρά είμαι.

Σόνια: Δεν θυμάσαι τίποτα;

Λούις: Θυμάμαι ότι δεν σε πάω.

Σόνια: Μείνω εδώ.

Λούις: Εσύ που πας;

Σόνια: Θα δούμε τι θα κάνουμε. Να σε βοηθήσουμε.

Λούις: Ποιοι; Είναι κι άλλο εδώ;

Σόνια: Σταμάτα, με τρομάξεις... Πως γίνεται αν μη θυμάσαι. Αφού χθες-

Λούις: *(Την πλησιάζει).* Θέλω να φύγεις από εδώ. Τώρα.

Ο Σόνια σηκώνεται.

Σόνια: Περίμενε, έρχομαι.

Λούις: *(Την πιάνει απ' το μπράτσο).* Αιχούς τι σου λέω;! Θέλω να φύγω από εδώ μέσα.

Σόνια: Δεν μπορείς να φύγεις αιόμα.

Βγαίνει έξω η Σόνια.

Λούις: Να μην ξανάρθεις!

Σόνια: Δαν!

Δαν: Καλημέρα. Πότε ήρθες; Δεν σε κατάλαβα.

Σόνια: Δεν είναι καλά.

Δαν: Τι έχει; *(Κοιτάει απ' το τζάμι).* Καλά τον βλέπω. Ζει.

Σόνια: Ξύπνησε και δεν θυμάται. *(Σκέψη).* Τι εννοείς, ζει; Περίμενες το αντίθετο;

Δαν: Τι δε θυμάται;

Σόνια: Ούτε το όνομά του.

Δαν: Φυσιολογικό είναι.

Σόνια: Δαν-

Δαν: Ο οργανισμός κάνει λίγη ώρα να επανέλθει μετά τον ύπνο.

Σόνια: Ρε Δαν με δουλεύεις; Σου λέω δεν είναι καλά.

Δαν: Θα ζήσει!

Σόνια: Είσαι σίγουρος;

Πάυση.

Δαν: Θα δείξει.

Σόνια: Τι έπεσε εδώ;

Δαν: Τίποτα.

Σόνια: Να τα μαζέψω.

Δαν: Να πας να του φτιάξεις να φάει.

Σόνια: Καλά.

Δαν: Και σε 'μένα.

Σόνια: Εσένα, γιατί

Δαν: Κόπο θα σου κάνει;

Φεύγει η Σόνια.

Δαν: *(Γράφει).* Προσωρινή αμνησία. Παραισθήσεις... Δεν έχουμε έτσι αποτελέσματα. Πρέπει να πάρω δείγμα.

Η Σόνια αφήνει το φαγητό του Δαν στο γραφείο του. Ο Δαν βάζει σκόνη στο φαγητό του Λούις, τον βλέπει η Σόνια. Η Σόνια μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις με τον δίσκο.

Σόνια: Σου έφερα να φας.

Λούις: Δε θέλω.

Σόνια: Έτσι θα το πάμε;

Λούις: Άκου, κοπελιά, δε ξέρω ποια είσαι. Και δεν με νοιάζει να μάθω!

Σόνια: Και τι θες τότε;

Λούις: Να φύγεις απ' το σπίτι μου. *(Την κοιτάει).* Σόνια είπαμε;

Σόνια: Όντως δεν θυμάσαι;

Λούις: Γνωριζόμαστε καιρό;

Σόνια: Όπως το πάρει κανείς.

Λούις: Ζεις εδώ;

Σόνια: Ναι.

Λούις: Ζούμε μαζί;

Σόνια: Λούις, κοίτα.-

Λούις: Είμαστε ζευγάρι; Και δε σε θυμάμαι... *(Την πλησιάζει).*

Σόνια: Δε είμαστε-

Λούις: Καλό κομμάτι χτύπησα! *(Την φιλάει).*

Σόνια: *(Τραβιέτα).* Λούις άκου!

Λούις: Γιατί φωνάζεις;

Σόνια: Γιατί δεν με έχεις αφήσει να σου εξηγήσω! Δεν είμαστε ζευγάρι και δεν είναι σπίτι σου εδώ.

Λούις: Και τι είναι τότε; Γιατί είμαι εδώ;

Πάυση.

Σόνια: Είσαι εδώ γιατί... Είσαι άρρωστος.

Λούις: Τι αρρώστια έχω δηλαδή;

Σόνια: Δε με πιστεύεις;

Λούις: Πες μου έναν λόγο να σε πιστέψω.

Σόνια: Δεν είμαι γιατρός. Μου είπαν, είναι άρρωστος και σε προσέχω.

Λούις: Δεν είσαι γιατρός; Και τι είσαι δηλαδή. Εκτός από ωραία γκόμενα.

Πάυση.

Σόνια: Θέλω να σε βοηθήσω.

Λούις: Να το δω.

Σόνια: Σου έφερα φαγητό.

Λούις: Καλό;

Σόνια: Θα δοκιμάσεις και θα μου πεις.

Λούις: Φάε πρώτα εσύ.

Σόνια: Γιατί;

Λούις: Δε θες;

Σόνια: Δικό σου είναι.

Λούις: Για δοκίμασε να σε δω!

Σόνια: Άκου να σου πω! Είσαι εδώ για να σε βοηθήσουμε να γίνεις καλά. Αν δε θες, μη σώσεις και φας. *(Πάει να φύγει).*

Λούις: *(Τη πιάνει).* Γιατί θυμώνεις;

Σόνια: Δε θυμώνω!

Λούις: Έλα τώρα. Χαλάρωσε. Δεν σε είπα και πουτάνα.

Η Σόνια τον σπρώχνει και πέφτει στο πάτωμα.

Σόνια: (Έντονα). Πρόσεχε τα λόγια σου!

Ο Λούις σηκώνει το κεφάλι του και την κοιτάει έντρομος.

Λούις: Ω, να σου γαμήσω... Πως είσαι έτσι;

Σόνια: Ορίστε;

Λούις: Γιατί είσαι...-

Ακούγεται ήχος «κάλεσμα» απ' τον Δαν. Ο Λούις μαζεύεται σε μια γωνία, κάνει εμετό.

Σόνια: Θα ξανάρθω. (Βγαίνει έξω).

Δαν: Μπορείς να μου πεις τι κάνεις;! Καλά το πήγαινες μέχρι την δικαιολογία που μένει εδώ. Μετά τι έπαθες;

Σόνια: Με είπε πουτάνα!

Δαν: Ε, και;

Σόνια: Δεν άκουσες τι είπα; Πουτάνα!

Δαν: Και;!

Σόνια: Δεν αφορά κανέναν τι είμαι και τι όχι!

Δαν: Τότε τι σε νοιάζει τι λέει; Ειδικά ένας άνθρωπος που είναι υπό την επήρεια ναρκωτικών.

Σόνια: Δεν με νοιάζει ρε Δαν, απλά-

Δαν: Απλά τίποτα. (Την πλησιάζει). Όλα θα πάνε καλά μόνο αν καταφέρουμε να κρατήσουμε την ψυχραιμία μας.

Σόνια: Εσύ μπορείς δηλαδή;

Δαν: Θα προσπαθήσω.

Σόνια: Δαν... Θέλω να με απαλλάξεις.

Δαν: Τι πράγμα;

Σόνια: Δεν αντέχω άλλο.

Δαν: Σόνια-

Σόνια: Τον βλέπω να καταστρέφει τα μέσα του.

Δαν: Αν δεν με βοηθάς εδώ, πρέπει κάτι να κάνεις.

Σόνια: Τι θες να πεις;

Δαν: Να δουλέψεις κάτω με τις άλλες.

Σόνια: Τι λες Δαν; Δεν γίνεται να πάω ξανά εκεί! Δεν μπορώ να την αντιμετωπίσω.

Δαν: Δε θέλω και το ξέρεις. Αλλά δε γίνεται αλλιώς. Όποιος μένει εδώ μέσα πρέπει να δουλέψει.

Σόνια: Δεν σε πιστεύω! *(Πάει να φύγει)*.

Δαν: Στο χέρι σου είναι. Αν θες να αργοπεθαίνεις εσύ ή κάποιος που δε ξέρεις. Έτσι κι αλλιώς, αν αυτή η ουσία τον σκοτώσει θα γίνει. Είτε μείνεις, είτε όχι. *(Την κοιτάει)*. Έχεις διορία να διαλέξεις είκοσι τέσσερις ώρες. Για να χάσεις και αξιοπρέπεια.

Η Σόνια τον κοιτάει θυμωμένα.

Δαν: Πήγαινε στο δωμάτιο σου. Σε απαλλάσσω για σήμερα.

Η Σόνια φεύγει. Ο Λούις τρώει και πετάει το φαγητό στον τοίχο.

Ο Λούις σηκώνεται και περπατάει κυκλικά, σαν να έχει κάποιον απέναντί του.

Λούις: Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις... Σα πολλοί δεν μαζευτήκαμε εδώ μέσα; (Φωνάζει). Για να αραιώνουμε λίγο! (Παύση). Ένα παπάκι, παπάκι μικρό πήγε μια μέρα μακριά στο χωριό. Η πάπια, μαμά, του φωνάζει πα-πα-πα... (Παύση). Κανένα παπάκι δε γύρισε πια (Σκέφτεται). Έλα, έλα ρε μαλάκα... Σκέψου! (Γελάει νευρικά). Εντάξει... Με κέρδισες ξανά. Μόνο μια ερώτηση... Ποιος είσαι; Ήρθες εδώ για να μου κάνεις παρέα;

Κάθεται στο πάτωμα.

Λούις: Καλά έκανες. Νιώθω λίγο μόνος σήμερα. (Ξαπλώνει σε εμβρυακή στάση). Μόνος, μόνη, μόνο... Κάτι χωρίς ουσία. Όλα χωρίς... (Κοιμάται).

Ο Δαν μπαίνει μέσα στο δωμάτιο του Λούις. Το κοιτάει. Παίρνει σε ένα ποτήρι λίγο σάλιο του Λούις και μια τρίχα τους. Κοντοκάθεται, τον χαϊδεύει.

Δαν: Καμία ουσία δεν θα καταστρέψει το δέρμα. Ούτε στο χρώμα, ούτε στην υφή, ούτε...

Ο Δαν τον πλησιάζει και μυρίζει τον Λούις.

Δαν: Ούτε σε μυρωδιά. Ένα πράγμα μπορεί να αλλάξει μόνο. Η γεύση σου.

Ο Δαν τον πλησιάζει με την γλώσσα του. Η Σόνια μπαίνει με φόρα στο γραφείο του Δαν. Τον φάχνει.

Σόνια: Δαν, που είσαι; (Τον βλέπει απ' το τζάμι). Δαν... Τι κάνεις εκεί μέσα; Τι κάνεις ρε;!

Η Σόνια χτυπάει με δύναμη το τζάμι. Ο Δαν σκεπάζει το Λούις. Βγαίνει απ' το δωμάτιο, πάει στο γραφείο.

Δαν: Τι έπαθες και φωνάζεις;

Σόνια: Μπορείς να μου πεις τι του κάνεις;

Δαν: Ήθελα να δω αν-

Σόνια: Αν έχει ωραία γεύση;

Δαν: Πρέπει να ξέρω τα πάντα. Δεν μπορώ να το διακινδυνεύσω να-

Σόνια: Γιατί, γκόμενο θα τον πιάσεις;

Δαν: Μπορείς να μη φωνάζεις;!

Σόνια: Έχεις ξεφύγει. Σε λίγο θα θες να πηγαίνεις εσύ με τους πελάτες!

Δαν: Ξέρω ακριβώς τι κάνω! *(Την κοιτάει)*. Τόσα χρόνια ασχολούμαι με το ανθρωπινό σώμα, τις αντιδράσεις του και-

Σόνια: Ενώ εγώ το μόνο που ξέρω είναι... Ότι κάνω εδώ μέσα, ε;

Δαν: Δεν εννοούσα αυτό ομορφιά μου.

Σόνια: Άσε με.

Δαν: Σόνια μου εμείς είμαστε φίλοι. Σωστά;

Σόνια: Εδώ μέσα, τόσα χρόνια, ακούω μόνο προσβολές.

Δαν: Θες να μου πεις ότι πριν έρθεις εδώ, άκουγες καλά λόγια;

Η Σόνια πάει να φύγει, θυμωμένη.

Δαν: Γιατί γύρισες;

Σόνια: Ήθελα να σου πω... Για την απόφασή μου.

Δαν: Θα μείνεις;

Σόνια: Θα έμεινα, αλλά-

Δαν: Αλλά;

Σόνια: Γιατί το έκανες αυτό;

Δαν: Σου εξήγησα, μη με κάνεις να επαναλαμβάνομαι. *(Παύση)*. Θα μείνεις;

Σόνια: Θα μείνω.

Δαν: Σε ευχαριστώ πολύ. *(Την φιλάει στο στόμα)*.

Σόνια: Να θυμάσαι τον λόγο που το κάνω.

Δαν: Δεν ξεχνάω εγώ μικρή!

Σόνια: Θα μου κάνεις μια χάρη όμως.

Δαν: Τι χάρη;

Σόνια: Στο δωμάτιο του Λούις θα μπαίνω μόνο εγώ.

Δαν: Γιατί;

Σόνια: Για να τον φροντίζω όσο μένει εδώ.

Δαν: Μόνο όταν σε βλέπω από 'δω.

Σόνια: Δεκτό.

Δαν: Ότι θέλεις εσύ ομορφιά μου.

Σόνια: Έλα, αηδίες.

Δαν: Παλιά με ήθελες.

Σόνια: Παλιά ήθελες κι εσύ να με βλέπεις γυμνή. Τι άλλαξες τώρα Δαν; (Παύση).
Ξέρουμε πολύ καλά και οι δύο τι άλλαξε!

Δαν: Δεν με νοιάζει το γυμνό σου σώμα. Άλλα θέλω εγώ. Ξέρεις τι.

Σόνια: Μια αγκαλιά...

Δαν: Έλα εδώ. (Την αγκαλιάζει).

Σόνια: Τώρα που πήγα στο δωμάτιο μου... Είδα το ημερολόγιο. Επτά Σεπτεμβρίου. Θυμάσαι τι είναι;

Δαν: Μη τα θυμάσαι τώρα. Δεν σου κάνει καλό το παρελθόν.

Σόνια: Το παρελθόν, όμως, ζει μέσα μας.

Δαν: Σόνια-

Σόνια: Καμιά φορά φαίνεται κιόλας. Είναι κομμάτι του εαυτού μας και-

Δαν: Και τίποτα!

Σόνια: Δεν μπορείς να με καταλάβεις.

Δαν: Δε μπορώ λες; Δεν ξέρω εγώ τι πάει να πει απώλεια;

Σόνια: Ξέρεις... (Τον κοιτάει). Όταν την άκουσα να έρχεται, έπαθα πανικό.
Πίστευα ότι δεν θα με άφηγε να ζήσω. Πως-

Δαν: Ότι έγινε, έγινε.

Σόνια: Τι της έφταιξα; Μικρό κορίτσι ήμουν, τι έκανα και ήταν τόσο λάθος; Τόσο κακό!

Δαν: Σόνια-

Σόνια: Δεν κάναμε τίποτα κακό. Αλλά ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο; Ότι τη πλήρωσα εγώ. Μόνο εγώ!

Δαν: Δεν πέρασα καλύτερα κι εγώ.

Σόνια: (Τον κοιτάει). Εσύ, ότι έχασες, παλεύεις να το κερδίσεις ξανά. Με τη δική μου βοήθεια πάντα.

Δαν: Κατά βάθος, ξέρεις ότι είναι για το καλό μας. Όλων μας.

Σόνια: Όταν σε έδιωξε απ' το δωμάτιο, πάγωσε η ψυχή μου. Ήταν και το μοναδικό παγωμένο που έμεινε. Ποτέ δεν πίστευα ότι ένας άνθρωπος, μια γυναίκα, θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Ειδικά, έτσι, χωρίς λόγο... Ένιωθα σαν και ο αέρας που ανέπνεα ήταν σιληρός... Σα να μη μπορούσε να μπει μέσα μου. Με έπνιγε. Και ο μόνος τρόπος να μην πνίγομαι, να μην πονάω είναι να πάψω να παλεύω γι' αυτό. Για τη ζωή μου. Γι' αυτό ήθελα τόσο πολύ-

Δαν: Σόνια-

Σόνια: Δεν είχε κανένα δικαίωμα η μητέρα σου πάνω μου. Το ήξερες και δεν έκανες τίποτα. Βρωμίζω και το στόμα μου που μιλάω για εκείνη.

Δαν: Δεν είχε. Αλλά ένας κατεστραμμένος άνθρωπος απ' τις καταχρήσεις, πως να σκεφτεί λογικά;

Σόνια: Δεν έφταιγα σε τίποτα... Με έκαψε, με έλιωσε!

Δαν: Ίσως να έφταιζες σε κάτι.

Σόνια: Δεν έπρεπε ποτέ να μάθεις αυτή την ιστορία. Δεν θα είχες ποτέ τη δύναμη να-

Δαν: Δεν μπορούσες να με παρακαλέσεις να σώσω απ' τις φλόγες, χωρίς να ξέρω το λόγο.

Σόνια: Γι' αυτό δεν θέλω να συνεχιστεί αυτό το πείραμα. Θυσιάζεις έναν αθώο, για τα ωραία της μάτια!

Δαν: Είπες ότι δεν θα μιλούσαμε ποτέ ξανά για το λόγο που κάνουμε τις έρευνες.

Η Σόνια δεν μιλάει.

Δαν: Ωρες-ώρες κάνεις σα να θέλεις να πεθάνει.

Σόνια: Αυτό θέλω! Όλα τα μικρά κορίτσια έχουν τον ήρωα τους. Αφού δεν μπορούσε να είναι ο πατέρας μου... Είχες γίνει εσύ. Μέχρι που κατάλαβα ότι πρίγκιπες και ήρωες υπάρχουν μόνο στο παραμύθια.

Δαν: Σου έλεψε κάτι που αγαπούσες. Το καταλαβαίνω. Αλλά ξεσπάς σε ειρήνη μόνο και μόνο για την ιδιότητα της πια και για ότι έπαθε. Καταλαβαίνεις ότι φαίνεται το πρόβλημα που έχεις με τους γονείς, γενικά.

Σόνια: Εγώ ή εσύ;

Κοιτάζονται λίγο. Ξυπνάει ο Λούις.

Λούις: Σόνια;!

Σόνια: Ξύπνησε. Πάω να δω πως είναι.

Δαν: Δεν τελειώσαμε. Αυτό που είπες-

Σόνια: Δεν υπάρχει λόγος να το αναλύσουμε άλλο. Ξέρεις και ξέρω. Και ίσως αυτό είναι που μας ενώνει τόσο πολύ. *(Τον φιλάει)*. Πάω μέσα.

Η Σόνια πάει στο δωμάτιο του Λούις. Ο Δαν κάθεται σαστισμένος στο γραφείο του. Δεν κοιτάει μέσα απ' το τζάμι. Σκέφτεται.

Σόνια: Με φώναζες;

Λούις: Τι έγινε; Ξύπνησα στο πάτωμα...

Σόνια: Με αναγνωρίζεις;

Λούις: Ναι, γιατί να μην σε ανα... Α...πάει να σπάσει το κεφάλι μου.

Σόνια: Θα σου φέρω ένα παυσίπονο. *(Κοιτάει στον καθρέπτη)*.

Λούις: Που κοιτάς;

Σόνια: Τίποτα, κάτι σκεφτόμουν.

Λούις: Να σου πω, με βοηθάς να σηκωθώ;

Σόνια: Ναι, έλα.

Τον σηκώνει.

Λούις: Ευχαριστώ.

Σόνια: Για τόσο αντιοικονομικός, είσαι πολύ ευγενικός.

Λούις: Όχι και αντικοινωνικός. Στην δουλειά μου επιβάλλεται δηλαδή να μιλάω με κόσμο.

Σόνια: Στην δουλειά σου; Δεν είπες ότι δουλεύεις απ' το σπίτι;

Λούις: Ναι, βέβαια. Να σου πω... Είχα και μια τσάντα μαζί μου.

Σόνια: Θα την έβαλαν στη ντουλάπα, απ' έξω. Τη θες;

Λούις: (Βλέπει το κασετοφωνάκι του). Όχι, εντάξει.

Σόνια: Πάω να σου φέρω το παυσίπονο.

Λούις: Περίμενε λίγο. (Την πιάνει απαλά απ' το χέρι).

Σόνια: Θα ήθελες κάτι άλλο;

Λούις: Παρέα.

Σόνια: Δική μου.

Λούις: Δεν θες;

Σόνια: Ναι, δεν έχω θέμα... Απλά... Πρέπει να βγω για λίγο.

Λούις: Είναι κάποιος εκεί έξω;

Σόνια: Πολλοίς κόσμος είναι εκεί έξω.

Λούις: Καλός κόσμος;

Σόνια: Ανάλογα.

Λούις: Πήγαινε και μετά έλα να μου πεις.

Σόνια: Τι θέλεις να μάθεις;

Λούις: Για τον κόσμο.

Σόνια: Είσαι παράξενος.

Λούις: Διαφορετικός απ' τους άλλου. Εσύ το είπες.

Σόνια: Διαφορετικός μέρα με την μέρα.

Λούις: Αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής μου.

Τον κοιτάει λίγο. Ο Λούις την πλησιάζει ήρεμα. Ακούγεται ήχος «κάλεσμα» απ' τον Δαν.

Σόνια: Πρέπει να πάω.

Λούις: Φεύγεις πάντα όταν ακούγεται αυτός ο ήχος.

Σόνια: Κάποια στιγμή θα σου εξηγήσω.

Λούις: Θα ξανάρθεις;

Σόνια: Ναι. Δεν θα αργήσω.

Ο Δαν ρίχνει σκόνη LSD μέσα στο νερό του. Βγαίνει έξω η Σόνια. Ο Λούις πίνει το κασετοφωνάκι. Το ρυθμίζει και το πατάει να γράφει. Το κρύβει κάτω απ' το μαξιλάρι του.

Δαν: Πολύ ώρα έκατσε μέσα.

Σόνια: Τον είδες, είναι καλά. Άλλος άνθρωπος

Δαν: Σε άγγιξε. Πήγε να σε φιλήσει.

Σόνια: Και;

Δαν: Δεν θέλω-

Σόνια: Γιατί;

Δαν: Δεν θέλω να σε αγγίζει κανείς άλλος.

Σόνια: Ούτε εσύ;

Δαν: Κάποιες γυναίκες, Σόνια μου, είναι κυρίες και πρέπει να τους συμπεριφερόμαστε σαν να είναι μιμπελά. Για να τα θαυμάζεις μόνο.

Σόνια: Και οι υπόλοιπες;

Δαν: Κάποιες είναι κυρίες και άλλες είναι κυράτσες.

Σόνια: (Γελάει). Είσαι απίστευτος Δαν. Μπορείς να προσβάλεις και να κολακέψεις κάποιον στην ίδια πρόταση. Και εγώ, που ανήκω;

Δαν: Δεν θα άγγιζα ποτέ μια κυράτσα, να το θυμάσαι αυτό.

Σόνια: Προσωπικά δεν με νοιάζουν οι σεξουαλικές σου δραστηριότητες εδώ και καιρό.

Δαν: Τι σε νοιάζει τότε;

Σόνια: Το μυαλό σου. Αφού αυτό μας έφερε σε αυτή την κατάσταση.

Δαν: Αυτά που κάνει η μόρφωση.

Σόνια: Στην σχολή της χημείας σας έμαθαν και τρόπους;

Δαν: Χημεία και βιολογία! Και τους τρόπους τους μαθαίνεις απ' την ζωή, όχι απ' τα δήθεν καλά σχολεία τους. *(Παύση)*. Έλα, πάρε ένα παυσίπονο, απ' τα φυτικά, και πήγαινέ του το μέσα. Σε ψάχνει.

Σόνια: Εντάξει. *(Παίρνει το χάπι και νερό, πάει να φύγει, γυρίζει)*. Δαν, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

Δαν: Πες μου.

Σόνια: Γιατί ποτέ δεν λες αυτό που νιώθεις; Πάντα προσπαθούσες να το κάνεις πράξη αλλά... Κατάλαβα!

Ο Δαν δεν την κοιτάει. Η Σόνια φεύγει.

Δαν: Για να μπορώ να φωνάζω όχι στις αδυναμίες μου. *(Παύση)*. Γαμώ το!

Ο Δαν φεύγει απ' το γραφείο και πηγαίνει στο μέσα δωμάτιο. Η Σόνια επιστρέφει και μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις.

Λούις: Ήρθες;

Σόνια: Έλα, το παυσίπονό σου.

Λούις: Ευχαριστώ. *(Το πίνει)*. Την δροσιά του να 'χεις.

Σόνια: *(Γελάει)*. Αυτό το έλεγε ο παππούς μου.

Λούις: Αλήθεια;

Σόνια: Κι εσένα;

Λούις: Δε ξέρω... Δε θυμάμαι.

Σόνια: Θα γίνεις καλά Λούις.

Λούις: Τι έχω πάθει;

Σόνια: Δε θυμάσαι;

Λούις: Έχω μια... Δε ξέρω. Σαν να ξεκίνησε η ζωή μου προχθες.

Σόνια: Δεν έχεις μνήμες, απ' τους δικούς, απ' το σπίτι σου;

Λούις: Δε ξέρω. Είναι όλα θολά.

Σόνια: Θα σου περάσει. Χθες δε θυμόσουν τίποτα.

Λούις: Ελπίζω να περάσει. Είναι δύσκολο να μην ξέρεις... Ποιος είσαι.

Σόνια: Καμιά φορά είναι και ευχή να ξεχνάς.

Λούις: Για να το λες.

Σόνια: Θα γίνεις καλά σύντομα και θα φύγεις από εδώ μέσα.

Λούις: Αν φύγω, δεν θα σε ξαναδώ ποτέ;

Σόνια: Θα μπορείς να έρχεσαι όποτε θέλεις.

Λούις: Εσύ; Θέλεις;

Παύση.

Σόνια: Είπες πριν ότι δεν θυμάσαι καλά. Εμένα πως με θυμάσαι;

Λούις: Μάλλον έσβησα απ' το μυαλό μου μόνο τα άσχημα. Γιατί ξαφνικά νιώθω όμορφα... Πολύ όμορφα.

Ο Λούις την φιλάει. Εκείνη τον κοιτάει.

Σόνια: Λούις εγώ-

Λούις: Σςς... Μπορώ να περιμένω. Όσο χρειάζεται. Ήρθα εδώ με έναν συγκεκριμένο στόχο, αλλά τώρα θέλω να σε σώσω κι εσένα από εδώ μέσα.

Η Σόνια κάθεται στο κρεβάτι του αμίλητη.

Λούις: Τόσο πολύ σε πείραζε αυτό που έκανα;

Σόνια: Όχι, δεν είναι αυτό.

Λούις: Τότε; *(Κάθεται πλάι της).*

Σόνια: Ντρέπομαι Λούις.

Λούις: Εμένα;

Σόνια: Όχι, εμένα ντρέπομαι. Για εμένα

Λούις: Ο λόγος; Η δουλειά σου ή-

Σόνια: Το σώμα μου.

Λούις: Δεν σε καταλαβαίνω.

Σόνια: Δες.

Η Σόνια σηκώνεται και του δείχνει πληγές στο σώμα της από φωτιά.

Λούις: Τι είναι αυτά;

Σόνια: Ο λόγος που ντρέπομαι.

Λούις: Ποιος σου τα έκανε αυτά;

Σόνια: Μια γυναίκα. Μια απίστευτα σκληρή γυναίκα που τώρα προσπαθώ εγώ να την σώσω απ' την μοίρα της.

Λούις: Και δεν σε βοήθησε κανείς εσένα;

Σόνια: Μόνο ένας, προσπάθησε τουλάχιστον.

Λούις: Ένας τι;

Σόνια: Κάποιος που αγαπούσα πολύ. Τον μοναδικό άνθρωπο που μου είχε σταθεί και μάνα και πατέρας και αδελφός... Όλα.

Λούις: Ήσουν ερωτευμένη μαζί του;

Σόνια: Δε ξέρω. Δεν ξέρω καν τι σημαίνει ο έρωτας.

Λούις: Πάθος, έλξη, λαχτάρα, αγάπη. Το να κοιτάς τον άλλον στα μάτια και να είναι σαν αν σου χάρισαν όλο τον κόσμο.

Σόνια: Όχι, σίγουρα όχι. Πάθος ένιωθα εξ αρχής που τον είδα. Και όλα τα άλλα που είπες, αλλά εμένα ποτέ κανείς δεν μου χάρισε τίποτα.

Λούις: *(Βγάζει το κομποσκοίни του και της το δίνει).* Δικό σου.

Σόνια: Τι είναι αυτό;

Λούις: Κομποσκοίни. Νιώθω ότι το χρειαζόσαι πολύ περισσότερο από εμένα. Εξάλλου, όσο το κοιτάει μου κάνει έναν κόμπο στο λαιμό. Σα να με πνίγει. Εσένα θα σε προστατεύει.

Σόνια: Ευχαριστώ. *(Το φοράει).*

Λούις: Είσαι πολύ όμορφη...

Η Σόνια χαμογελάει. Ο Λούις την φιλάει. Ξαπλώνει και την τραβάει πάνω του. Κάνουν έρωτα. Έρχεται ο Δαν, τους βλέπει απ' το τζάμι. Κάνει βήματα πίσω, φεύγει με σαστισμένο βλέμμα. Τελειώνουν ο Λούις με την Σόνια. Ο Λούις την κρατάει αγκαλιά.

Σόνια: Πρέπει να γυρίσω στο δωμάτιό μου.

Λούις: Μείνε.

Σόνια: Δεν γίνεται. *(Ντύνεται)*.

Λούις: Σε χρειάζομαι.

Ο Λούις της βγάζει την μπλούζα.

Λούις: Δε χρειάζεται να ντρέπεσαι. Είσαι πολύ όμορφη όπως κι αν είσαι.

Σόνια: Θα τα πούμε αύριο.

Η Σόνια στέκεται στην πόρτα και τον κοιτάει. Εκείνος κοιτάει τον καθρέπτη.

Λούις: Πήγαινε να ξεκουραστείς.

Σόνια: Αν με χρειαστείς κάτι-

Λούις: Καλό βράδυ.

Σόνια: Επίσης...

Φεύγει η Σόνια. Κοιτάει στο γραφείο. Πάει στο δωμάτιό της. Ο Λούις πιάνει το κασετοφωνάκι του.

Λούις: Τα 'χω όλα... Κακομεταχείριση. Θα σας το κλείσω εγώ το μαγαζάκι. Κι... *(Ζαλίζεται)*. Μόνο εγώ μπορώ... *(Πλησιάζει στο καθρέπτη)*. Μπορώ. Μόνο εγώ... Εγώ. Μπορώ. *(Χτυπάει το τζάμι)*. Μπορώ. *(Γλείφει το τζάμι)*. Έχεις γεύση... Μέντα... Με βανίλια και... *(Φτύνει)*. Κεράσι. Σου έχω πει ότι μισώ τα κεράσια! *(Γυρίζει προς το κρεβάτι του. Πάει να περπατήσει αλλά τα πόδια του λυγίζουν. Πέρφτει στο πάτωμα)*. Σήκωσέ με... Έλα! Σήκωσε με... *(Τον παίρνει ο ύπνος)*.

Δαν: *(Μπαίνει στο γραφείο του, κοιτάει τον Λούις)*. Τελείωσε.

Ο Δαν ψάχνει όλα τα σακουλάκια με το LSD. Τα παίρνει και φεύγει. Σβήνει το φως.

Σκηνή έκτη

Ανάβει ένας προβολέας στην μέση. Η Σόνια κάθεται στο πάτωμα. Μιλάει στο κοινό.

Σόνια: Χρόνια αναρωτιέμαι... Τι με κρατάει ζωντανή; Τι δεν με αφήνει να πάρω φόρα και να πέσω απ' την ταράτσα. (Παύση). Αυτό... Να βρω ποιος αληθινά φταίει για την κατάντια μου. Για την καταστροφή μου. Με διέλυσαν. Γιατί, τι τους έκανα; Τελικά, όντως πονάει η αγάπη. Γιατί εγώ τον αγαπούσα πολύ... Πιο πολύ απ' οτιδήποτε άλλο. Έπρεπε να φύγω. Έπρεπε γιατί... Όχι δεν την φοβόμουν, απλά ήξερα ότι καμία τιμωρία δεν θα μου ήταν αραιή. Ακόμη και αν έβλεπα τα μυαλά της να πετάγονται και να κολλάνε στον τοίχο. Τα μάτια της θα ήταν για πάντα χαραγμένα μέσα μου. Εδώ, στην ψυχή μου. Είκοσι χρονών κορίτσι ήμουν και... Άντεξα να συνεχίσω. Πίστεψα ότι θα μπορούσα να ζήσω όμορφα. Μακριά από... (Παύση). Κανένας, όμως, δεν μπορούσε να με προετοίμασε γι' αυτό που θα ακολουθούσε.

Ακούγονται ήχοι, βογγητά, από οίκο ανοχής.

Σόνια: Ασυναρτησίες. Όλα, χωρίς λογική. Όπως η ζωή μας, όπως είμαστε εμείς οι ίδιοι. Κάνουμε πράγματα... Αλλόκοτα. Και το γιατί, ούτε εμείς το ξέρουμε. (Παύση). Και βαρέθηκα, κουράστηκα να απολογούμαι σε όλους για όλα. Λες και κάνω μόνο εγώ τα λάθη. Δεν θέλω να λέω ποια τα γιατί μου. Έτσι... Έτσι! Τίποτα δεν είναι δεδομένο. Ακόμη και αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο... Πίσω, το ίδιο θα έκανα. Με κατέστρεψε. Με έλιωσε. Και όλα αυτά γιατί; Ας μου πουν το γιατί; Γιατί να σκοτώσεις έναν άνθρωπο που δεν πρόλαβε να χαρεί την ζωή του. Που δεν πρόλαβε να νιώσει την αγιαλιά. (Παύση). Δεν πρόλαβα χαρώ, να ζήσω σαν αληθινή γυναίκα. Και τώρα θέλουν να θυσιάσουν ότι απέμεινε από εμένα. Στον βωμό του κέρδους. (Γελάει). Είμαστε τόσο αστείοι, ως άνθρωποι, ως έθνος. Από παιδιά, είμαστε γελοίοι. Σιχαμένοι. Αγαπάμε όσους μας κάνουν το μεγαλύτερο κακό. Ότι τους αγαπάμε, βέβαια, δεν πάει να πει πως τους πιστεύουμε κιόλας. Όσο πιο πολύ αγαπάς, τόσο πιο ευάλωτος είσαι. Λιώνεις... Κόβεσαι με την καρδιά ενός μαρουλιού. Έτσι έλεγε η μάνα του. Αλλά που να καταλάβετε. Αν δεν το ζήσεις, δεν... (Παύση). Δεν θέλω να με λυπάστε. Έκανα ακριβώς αυτό που έπρεπε. Το έφτασα μέχρι το τέλος. (Ανάσα). Αλλά δεν νιώθω τίποτα. Καμία ανακούφιση. Καμία δικαίωση. Κενό... Μαυρίλα. Κανένας δεν μπορεί να μου φέρει πίσω ότι έχασα. Να μου χαρίσει την χαμένη μου ζωή. Ούτε ο Θεός. (Παύση). Ο Θεός...

Όταν ήμουν μικρή και φοβόμουν, άπλωνα το χέρι μου πέρα απ' το μαξιλάρι μου για να πιάσω το δικό του. Να μη νιώθω μόνη. Να μη φοβάμαι πια. Και ήταν εκεί. Πάντα εκεί. Για 'μένα. Να μου σκουπίζει τα δάκρυα μου. Να μη μουσκεύω το μαξιλάρι μου... Μια ανάσα ακόμα και άλλη μια και άλλη μια... Και μετά, σιωπή. Ησυχία. Να ζούμε την ζωή μας τόσο παράξενα. Τόσο απροσδόκητα. Πολύς κόσμος με ζηλεύει, έτσι λένε τουλάχιστον. Έχω μια στέγη, φαγητό. Εγώ νομίζω ότι η ηρεμία είναι πιο σημαντική. Η γαλήνη μέσα μας. (Παύση). Με σκότωναν κάθε μέρα. Να με αγγίζουν, να με λερώνουν. Έβλεπα και τις κοπέλες να μπαίνουν μέσα, να πονάνε, γεμάτες μελανιές. Αίματα στα χείλη, στα μάτια δάκρυα. Δεν μπορούσαν ούτε να κάτσουν. Μαζί τους κι εγώ. Πίστεψα αλήθεια ότι θα με έσωζε αλλά... Ξέρω ότι κάποιοι θα γελάσουν με αυτό. Είναι, όντως, αστείο; Ο πόνος είναι αστείο; (Σηκώνεται). Τα βρογγητά αυτά τα άκουγα κάθε βράδυ. Κάθε καταραμένο βράδυ, για χρόνια απ' το διπλανό δωμάτιο. Αλλά όχι. Δεν ήταν ίδια. Εκείνα ήταν απόλαυσης... Ηδονής. Μετά ήρθε ο πόνος. (Παύση). Αν με άκουγε θα ήταν ζωντανός. Βασανισμένος, αλλά ζωντανός. Δίπλα μου, να μου κρατάει το χέρι. (Παύση, κοιτάει ψηλά). Γιατί αφήνεις να χάνονται οι καλοί; Αφού έχεις την δύναμη να το σταματήσεις... Κάντο. Σε παρακαλώ! Σώσε τουλάχιστον αυτόν...

Σβήνει ο προβολέας.

Σκηνή έβδομη

Ο Δαν κάθεται στο γραφείο του. Έρχεται η Σόνια, κοιτάει τον Δαν. Πάει να μπει στο δωμάτιο του Λούις.

Δαν: Ούτε να μου μιλάς δε θες;

Σόνια: Μέχρι να τελειώσει όλο αυτό, όχι.

Ο Δαν την πλησιάζει.

Δαν: Πως κοιμήθηκες;

Σόνια: Καλά.

Δαν: Φαίνεσαι κουρασμένη.

Σόνια: Αυτή η κατάσταση με έχει κουράσει πολύ.

Δαν: Συνεχίζεις να μη θες να συμμετέχεις; Να μην θες να με βοηθήσεις;

Σόνια: Δεν είναι τόσο απλό.

Δαν: Αλλά;

Σόνια: Νιώθω ότι τον σκοτώνω.

Δαν: Εσύ;

Σόνια: Εγώ του το δίνω.

Δαν: Όχι. Μη το βλέπεις έτσι.

Σόνια: Απορώ... Εσύ, πως αντέχεις;

Δαν: Με ξέρεις τόσα χρόνια, με έχεις δει να λυγίζω ποτέ;

Σόνια: Ναι.

Δαν: Σόνια, ξέρεις γιατί κάνω ότι κάνω. Δεν γίνεται να την αφήσω χωρίς βοήθεια-

Σόνια: Όπως άφησες εμένα ε;

Δαν: Πρόκειται τη μάνα μου!

Σόνια: Που πήγε να με κάψε ζωντανή. Πραγματικά, δεν ξέρω ακόμα γιατί σε βοηθάω!

Δαν: Μη το ψάχνεις, είναι στον άνθρωπο.

Σόνια: Μη μου κάνεις κήρυγμα.

Δαν: Σαν μεγαλύτερος.

Σόνια: Πιστεύεις ότι το έχω ανάγκη;

Δαν: Κάνεις λάθη Σόνια. Πολλά λάθη.

Σόνια: Τι λάθος έκανα; Εγώ-

Δαν: Σε είδα. Σας είδα. Χθες.

Σόνια: Τι είδες; Τι λες;

Δαν: Έναν λόγο θέλω να μου πεις μόνο.

Σόνια: Δεν σε καταλαβαίνω. *(Πάει να φύγει).*

Δαν: Γιατί του έιατσε;

Σόνια: Γίνεσαι χυδαίος.

Δαν: Και εσύ μια φθηνή πουτάνα.

Η Σόνια τον φτύνει στο πρόσωπο.

Δαν: Αφού διάλεξες να μείνεις εδώ μαζί μου, θα κάνεις ότι σου λέω.

Σόνια: Κάνω ήδη ότι μου λες.

Δαν: Χωρίς να με κοιτάς στα μάτια. Τελείωσα για 'σένα;

Σόνια: Γιατί; Σε είχα ποτέ;

Δαν: Δεν με θέλησες ποτέ. Δεν έβλεπες μπροστά σου. Και μόλις ήρθε αυτός-

Σόνια: Δεν ξέρεις τι λες.

Δαν: Ξέρω πολλά για 'σένα Σόνια μου. Μόνη σου μου τα είπες. Κλαίγοντας.

Σόνια: Δεν μπορούσα να μη στα πω, μόνος σου το λες. Ήθελα κάποιον να με σώσει. Απ' την δυστυχία μου, απ' τις καταραμένες φλόγες που με έκαψαν! Και το σώμα και την ζωή και τη ψυχή μου μαζί.

Δαν: Καταστρέφεις τον εαυτό σου μόνη σου. Μπορείς να το καταλάβεις!;

Σόνια: Δεν φταίω εγώ που ότι έλεγες, ότι έκανες δεν τα πίστευες!

Ο Δαν πιάνει το πρόσωπο της Σόνια και το κολλάει στο τζάμι.

Δαν: Κοίτα τον. Κοίτα! Το θες περισσότερο από εμένα; Τον θες; *(Την ρίχνει κάτω)*. Τράβα μέσα μαζί του.

Σόνια: Σε βοήθησα, σου στάθηκα, γιατί μου φέρεσαι έτσι τώρα;

Δαν: Τι έκανες; Εγώ σου στάθηκα όσο κανένας άλλος. Σε πήρα απ' την κόλαση-

Σόνια: Και με πέταξες μέσα σε μια άλλη.

Δαν: Αυτό μπορούσα αυτό έκανα. Δεν είμαι Θεός. Στέγη και ψωμί σου έδωσα. Αν ήθελες παλάτια, συγνώμη αλλά δεν έχω. Αλλά εσύ αυτό ζητούσες πάντα. Έναν πρίγκιπα. Πήγαινε τότε, σε περιμένει. Πήγαινε να του κάτσεις ξανά.

Σόνια: Ήταν σε έξαλλη κατάσταση. Έπρεπε να κάνω κάτι να το ηρεμήσω.

Δαν: Και έπρεπε να κάνεις αυτό;

Σόνια: Δεν ήξερα τι άλλο... Δεν-

Δαν: Νόμιζα ότι δεν σου άρεσε η δουλειά σου. Θυμάμαι ακόμα αυτό που είχες πει σε εκείνη την κακομοίρα που ήρθε εδώ για δουλειά. «Γυρίζεις γύρω απ' το

σώμα σου, βλέπεις από παντού να κρέμονται δαχτυλιές. Αγγίγματα χωρίς ουσία. Αγγίγματα που πονάνε.»

Σόνια: Δεν έχεις δικαίωμα να με κρίνεις εσύ! Ξέρεις πόσο πιο ανήθικος και πόσο βρώμικος είσαι. Από τότε που αρρώστησε η καριόλα η μάνα σου, εσύ τα τρέχεις όλα. Επτά χρόνια τώρα!

Δαν: Η ψυχή είναι το κλειδί του σύμπαντος και το σώμα είναι ο τάφος της ψυχής. Εδώ θα τελειώσουν όλα!

Σόνια: Και η αγάπη; Που είναι η αγάπη μέσα σε όλο αυτό;

Δαν: Πέθανε. Μαζί με την ψυχή.

Σόνια: Τότε... Δεν έχω τίποτα άλλο να περιμένω.

Δαν: Σόνια, μπορείς να με καταλάβεις; Πάνω τόσα χρόνια σε προσέχω. Κάνω τα πάντα για αν είσαι καλά, να μη σου λείψει τίποτα.

Σόνια: Μου έλειψαν τα βασιλιά.

Δαν: Έκανα ότι μπορούσα. Μόνο αν ήξερες... *(Κοντοκάθεται μπροστά της)*. Βοήθησε με να τελειώσω αυτό που άρχισα. Βοήθησέ με να βρω μια λύση, να την σώσω. Και μετά μπορείς να φύγεις από εδώ μέσα.

Σόνια: Να φύγω να πάω που;

Δαν: Θα σου δώσω εγώ χρήματα, όσα χρειάζονται, για να πας να σπουδάσεις χορό. Το όνειρό σου ομορφιά μου.

Σόνια: Δεν έχω πια όνειρα. Ξέρεις γιατί; Γιατί όποιος πέσει μέσα στα σιατά, μυρίζει. Και ότι κι αν κάνει, πάντα θα μυρίζει! *(Σηκώνεται)*. Δώσε μου το σακουλάκι να του το πάω να τελειώνουμε.

Δαν: Το ποτήρι με το νερό πάρε. Το έχω βάλει ήδη μέσα.

Σόνια: Ωραία.

Η Σόνια παίρνει το ποτήρι και πηγαίνει στο δωμάτιο του Λούις. Ο Δαν προσπαθεί να συγκρατήσει τον θυμό του. Ξυπνάει ο Λούις.

Λούις: Καλημέρα.

Σόνια: Όλα θα τελειώσουν. Σήμερα. *(Κοιτάει στο καθρέπτη)*.

Λούις: Σόνια; Που-

Σόνια: *(Πίνει όλο το νερό).* Ορίστε ρε μαλάκα! *(Σπάει το ποτήρι).* Να λιώσουν και τα μέσα μου.

Λούις: Τι λες; Σε ποιον μιλάς;

Ο Δαν μπαίνει με φόρα στο δωμάτιο του Λούις κρατώντας ένα άλλο ποτήρι νερό.

Δαν: Τι έκανες;

Σόνια: Να πεθάνω να ησυχάσω!

Δαν: Κάνε εμετό τώρα. Βγάλ' το!

Σόνια: Παράτα με!

Δαν: Βγάλε το είπα, γαμώ το μου!

Ο Δαν βάζει τα δάχτυλά του στο στόμα της Σόνιας.

Σόνια: *(Τον δαγκώνει).* Ή θα πεθάνουμε όλοι μαζί ή άσε μας να λιώσουμε μόνοι.

Δαν: Είσαι με το μέρος του;

Σόνια: Ναι!

Λούις: Θα μου εξηγήσετε τι γίνεται εδώ μέσα;!

Σόνια: Μετράτε ώρες. Αυτό γίνει.

Δαν: Αυτό δεν έπρεπε να το κάνεις!

Ο Δαν φεύγει απ' το δωμάτιο. Η Σόνια ουρλιάζει κλαίγοντας.

Λούις: Τι είπε όμως; Ποιος είναι;

Σόνια: Δεν ξέρω αν θα πεθάνουμε ή όχι. Σίγουρα, όμως, δεν θα βγούμε καθαροί.

Λούις: Τι έγινε, θα μου εξηγήσεις;

Σόνια: Ο Δαν αποφάσισε να μείνεις εδώ. Έπρεπε να σου πω ένα ψέμα για να μη καταλάβεις ότι-.

Λούις: Δεν είμαι άρρωστος;

Σόνια: Όχι.

Λούις: Και όλα αυτά που νιώθω. Οι παραισθήσεις, οι πόνοι-

Σόνια: Απ' την λυσεργίδη.

Λούις: Λυσεργίδη; (Κάνει να πιάσει το κασετοφωνάκι του).

Σόνια: Ουσία που παραλύει το νευρικό σύστημα. Βλέπεις παραισθήσεις και άλλα τέτοια πολλά...

Λούις: LSD δηλαδή.

Σόνια: Όπως και αν το λένε.

Λούις: Ναι... Την έχω ξανακούσει αυτή την ουσία αλλά-

Σόνια: Χάνεις τον εαυτό σου. Προχθές ζύπνησες και δεν θυμόσουν τίποτα. Κάνεις συνέχεια εμετό. Βλέπεις παράξενα πράγματα...

Λούις: Το ξέρω. Κάτι έχω καταλάβει ότι δεν... Δεν γίνεται αυτό που βλέπω να είναι και... (Την κοιτάει). Είσαι κι εσύ σε αυτή την υπόθεση; Είσαι μαζί του;

Σόνια: Ναι.

Λούις: (Γελάει). Τέλεια. Πάλι στον άσσο ο Λούις.

Σόνια: Δεν νομίζω ότι θα σε σιοτώσει.

Λούις: Και να μη με σιοτώσει τι;

Σόνια: Θα βγεις έξω. Θα είσαι ελεύθερος και ζωντανός.

Λούις: (Θυμωμένα). Και να βγω τι; Ένας εξαρτημένος μαλάκας. Χωρίς δουλειά-

Σόνια: Χωρίς δουλειά;

Λούις: Μεγάλη κουβέντα ε; Αλλά πώς να περιγράψω όλο αυτό που θα γίνει έπειτα;

Σόνια: Δεν σε καταλαβαίνω. Γιατί να μην-

Λούις: Ξέρεις γιατί ήρθα εδώ;

Σόνια: Προφανώς.

Λούις: Παπάρια ξέρεις κι εσύ. Δημοσιογράφος είμαι. Ήρθα εδώ για να κάνω έρευνα. Ρεπορτάζ, πως το λένε.

Σόνια: Για ποιο πράγμα;

Λούις: Μ' αρέσει που ρωτάς κιόλας. Για όλους τους άντρες που έχουν εξαφανιστεί (Ζαλίζεται) κατά καιρούς από εδώ μέσα.

Σόνια: Που εξαφανίζονται από εδώ;

Λούις: Είμαι σίγουρος ότι ξέρεις. Μη μου το παίζεις χαζή.

Σόνια: Για να εξαφανίζω εγώ άντρες. Μα τι όφελος θα είχα;

Λούις: Εσύ, αυτός... Κάποιος άλλος εδώ μέσα. Δε ξέρω!

Σόνια: Δεν έχω κάνει τίποτα.

Λούις: Γιατί να σε πιστέψω; Ποιος ξέρει πόσα άλλα ψέματα μου έχεις πει!

Σόνια: Στην αρχή ναι, σου είπα. Δεν σε ήξερα και είχα κάθε δικαιολογία να σε φοβάμαι.

Λούις: Φοβάσαι εμένα και δε φοβάσαι το νταβατζή σου;

Σόνια: Δεν ξέρεις πόσο σιληρός είναι ο κόσμος μας. Να είσαι αναγκασμένη να πουλάς το σώμα σου κάθε μέρα, για ώρες, σε κάθε βρώμικο και σιχαμένο, ιδρωμένο άντρα που γουστάρει να σου σπίζει το σώμα και την ψυχή.

Λούις: Μη μου τα λες αυτά. Θα κλάψω. Θεε και το κάνεις. Θα μπορούσες να φύγεις αν ήσουν αξιοπρεπείς-

Σόνια: *(Τον χαστουκίζει).* Δεν έχεις δικαίωμα να με κρίνεις. Δεν είσαι καλύτερος από εμένα. Ούτε διαφορετικός απ' όσους πατάνε εδώ.

Λούις: Εγώ να σε βοηθήσω ήθελα. Εσένα και όλους όσους ήταν αθώοι. Όσοι δεν έχετε καμία σχέση με τον θάνατό τους.

Σόνια: Ποιο θάνατο;

Λούις: Ποιο θάνατο;

Σόνια: Εσύ είπες, με τον θάνατό τους.

Λούις: Α, ναι. Τι νομίζεις; Όποιος εξαφανίζεται, ή τον έχουν πουλήσει ή τον έχουν σκοτώσει. Ο θάνατος είναι σίγουρος, απλά δεν ξέρουμε το πότε!

Σόνια: Έχω ζήσει πολλά εδώ μέσα, αλλά αυτό...

Λούις: Ωραίο ήταν αυτό που μου έφτιαξες χθες.

Σόνια: Τι;

Λούις: Θα μου το ξανακάνεις;

Σόνια: Ποιο, τι λες;

Λούις: *(Σκοτώνει ένα ζουζούνι στον αέρα).* Τι; Θα σε έτρωγε.

Σόνια: Λούις, δεν είσαι καλά. Κοίτα με. Με αναγνωρίζεις;

Λούις: Σταμάτα! *(Κάνει εμετό πίσω απ' το κρεβάτι).*

Σόνια: Είσαι καλά; Έλα πιες... Όχι. Ξάπλωσε καλύτερα.

Η Σόνια φτιάχνει το κρεβάτι του Λούις. Βρίσκει το κασετοφωνάκι. Ο Λούις της το παίρνει και το βάζει μέσα στο παντελόνι του.

Λούις: Σόνια, αυτό που έγινε χθες... Αν έγινε και δεν το φαντάστηκα βέβαια...

Σόνια: Έγινε. Εκτός αν έχουμε τις ίδιες παραισθήσεις.

Λούις: Τι ήταν για 'σένα αυτό που έγινε; Αυτό που κάναμε.

Σόνια: Δεν είναι ώρα να μιλήσουμε γι' αυτό.

Η Σόνια πλησιάζει το τζάμι. Ο Δαν φεύγει θυμωμένος.

Λούις: Πάλι κοιτάς τον καθρέπτη. *(Την πλησιάζεις, της χτυπάει το κεφάλι στο τζάμι).*

Σόνια: Τι κάνεις;

Λούις: Γιατί όχι;

Σόνια: Είσαι υπό την επήρεια...

Λούις: Δεν θα σου κάνω κακό.

Σόνια: Δαν... Δαν, βοήθεια!

Λούις: Ναι, ναι φώναξέ τον! Πες στον παπάρρα σου, έξω, να φέρει και τα υπόλοιπα. Να τελειώνουμε.

Σόνια: Λούις, εγώ-

Λούις: Εσύ τι Σόνια; Άλλη μια καριόλα που έπαιξε. Αυτή την φορά και με την ψυχή και με το σώμα μου.

Σόνια: Όχι, δεν...-

Λούις: Δεν θέλω να συζητήσω μαζί σου ξανά. Μπορείς να περάσεις έξω.

Σόνια: Λούις, θα με ακούσεις.

Λούις: Με το ζόρι; Και αυτό με το ζόρι;

Σόνια: Πρέπει να με ακούσεις! Δεν θα την πληρώσω πάλι εγώ για τους άλλους.

Λούις: Φύγε.

Σόνια: Σε παρακαλώ...

Λούις: Φύγε γαμώ το! Φύγε.

Η Σόνια βγαίνει έξω κάθεται στο πάτωμα. Ο Λούις πίνει νερό, ξαπλώνει. Έρχεται ο Δαν, σηκώνει την Σόνια.

Σόνια: Είσαι χαρούμενος έτσι όπως τα κατάφερες;

Δαν: Πήγαινε να ξαπλώσεις.

Σόνια: Θα με κοιτάς όταν σου μιλάω!

Δαν: Σε λίγο δε θα μπορείς να μιλήσεις.

Σόνια: Γιατί; Και ο Λούις την πρώτη φορά-

Δαν: Διπλή δόση σε άμαθο οργανισμό... *(Την κοιτάει)*. Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό Σόνια.

Σόνια: Να πεθάνω να ησυχάσω!

Δαν: Δεν θα πεθάνει. Δεν πεθαίνει τόσο εύκολα ο άνθρωπος. Θα ζεις ξανά την ίδια κόλαση.

Σόνια: Σε μισώ!

Η Σόνια τον χτυπάει κλαίγοντας. Ο Δαν την αγκαλιάζει.

Δαν: Σώπα... Όλα καλά θα πάνε.

Σόνια: Γιατί μου το έκανες αυτό;

Δαν: Ηρέμησε. Λίγες ώρες είναι, θα περάσουν.

Σόνια: Σε μισώ!

Δαν: Ότι κι αν σου πω δεν θα το καταλάβεις.

Σόνια: Με πήρες και... Τα διέλυσε όλα.

Δαν: Σόνια, κοίτα με. Έχει αρχίσει η λυσεργίδη να επηρεάζει την αντίληψή σου.

Ο Λούις στο δωμάτιό του σηκώνεται και περπατάει νευρικά.

Σόνια: Αδυναμώ...

Δαν: Συγκέντρωσε την σιέφη σου. Μην το αφήνεις να σε καταπιεί.

Λούις: Απαλά δάχτυλα και μετά...

Σόνια: Σιωπή.

Λούις: Απαλά βλέμματα και μετά...

Σόνια: Σιωπή!

Λούις: Τι ωραία που με κοιτάς.

Σόνια: Τι ωραία που θα ήταν να με φιλάς.

Λούις: Μόνο μου, ανάμεσα σε άπιστους ανθρώπους!

Σόνια: Όχι στην αγάπη.

Δαν: Σόνια;...

Λούις: Όχι στον έρωτα.

Σόνια: Όχι στο πάθος.

Λούις: Κάηκε ο κόσμος.

Σόνια: Τι ψάχνεις; (*Τον χαϊδεύει*).

Λούις: Φως... Ανάμεσα στ' άστρα, σε μια καρδιά που έγινε χίλια κομμάτια.

Ο Λούις λιποθυμά.

Δαν: Μπορείς να με ακούσεις;

Σόνια: Δαν...

Δαν: Πήγαινε να ξαπλώσεις.

Σόνια: Δαν...

Η Σόνια λιποθυμάει.

Δαν: Σόνια... Όχι ρε γαμώ το... Σου είπα να το βγάλεις.

Ο Δαν την σηκώνει στα χέρια και την πηγαίνει μέσα. Ο Δαν γυρίζει κοιτάει τον Λούις.

Δαν: Τελείωσες!

Παίρνει το σακουλάκι με το LSD και μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις. Τον βλέπει στο πάτωμα. Τον κλοτσάει. Ο Λούις δεν αντιδράει. Ο Δαν τον σέρνει στο πάτωμα. Τον πετάει σε μια γωνία.

Λούις: *(Ξεφυγισμένα)*. Σόνια; Που είσαι Σόνια...

Δαν: Πήγε να ξαπλώσει.

Λούις: Τις έκανες κακό.

Δαν: Δεν θα την πείραζα ποτέ.

Λούις: Μου τα είπε όλα. *(Κάθεται στο πάτωμα, με πλάτη στον τοίχο. Προσπαθεί να συγκεντρώσει το μυαλό του)*.

Δαν: Ωραία, τώρα ξέρεις ότι δεν είναι καμία αγία.

Λούις: Εσύ φταις και είναι όλα καταγραμμένα. Να την αφήσεις ήσυχη.

Δαν: Έτσι σου είπε;

Λούις: *(Σηκώνεται αργά και με δυσκολία)*. Δεν θα σε αφήσω να την καταστρέψεις! Όχι και εκείνη.

Δαν: *(Τον σπρώχνει απαλά)*. Κράτα τις δυνάμεις σου, θα σου χρειαστούν.

Λούις: *(Πιέφτει στο πάτωμα)*. Δεν έχεις το δικαίωμα-

Δαν: Έχω όλα τα δικαιώματα. Κοίτα με, *(του σηκώνει το πρόσωπο)*. Μπορώ να κάνω ότι γουστάρω, κατάλαβες;

Λούις: Πόσους ανθρώπους έχεις καταστρέψει με την απληστία σου;

Δαν: Λέγε εσύ, λέγε. Σε λίγο δε θα μπορείς ούτε ανάσα να πάρεις. Τα αποτελέσματά σου είναι άθλια.

Ο Λούις του δαγκώνει το πόδι.

Δαν: Δεν θα μου μεταφέρεις τον κατεστραμμένο οργανισμό σου! *(Τον κλοτσάει)*.

Λούις: Άσε με να φύγω!

Δαν: Δεν τελειώσαμε ακόμα. Δεν μπορείς να φύγεις.

Ο Λούις σέρνεται μέχρι την πόρτα. Ο Δαν τον τραβάει πίσω.

Δαν: *(Στο αφτί)*. Εδώ μέσα θα σαπίσεις. *(Λυπητά)*. Μου ανήκεις. Κι εσύ και όλοι οι άλλοι.

Λούις: Με ξέρεις; Σου έχω κάνει κάτι; Γιατί θέλεις να μου κάνεις τέτοιο κακό.

Δαν: Δεν με ενδιαφέρεις εσύ. Τα αποτελέσματα που μπορούσες να μου δώσεις ήθελα μόνο. Να βρω την σωστή ουσία για να κάψει να πονάει-

Λούις: Ήθελες;

Δαν: Την ανάγκασες να κάνετε σεξ.

Λούις: Έρωτα κάναμε και το ήθελε!

Δαν: Έξι μέρες είσαι εδώ μέσα μόνο και ξέρεις τόσο καλά τι θέλει και τι όχι;

Λούις: Έχω μάθει να διαβάζω τους ανθρώπους.

Δαν: Και σε εμένα... Τι διαβάζεις;

Λούις: Τους ανθρώπους είπα.

Δαν: *(Γελάει)*. Δεν έχεις το δικαίωμα να έχεις άποψη. Αν δεν το έχεις καταλάβει, είσαι υπό τον έλεγχό μου.

Λούις: Θέλω να φύγω από εδώ μέσα!

Δαν: Θα φύγεις. Όταν τελειώσω με το πείραμα.

Λούις: Γιατί σε 'μένα;

Δαν: Ήσουν ο μόνος που ζήτησε να κάνει σεξ με μια ήρεμη. Οριακά... Παρθένα.

Λούις: Δεν το έκλεισα εγώ το ραντεβού.

Δαν: *(Τον κοιτάει)*. Τότε την πάτησες.

Λούις: Θέλω να φύγω... Θέλω να ζήσω. Πρέπει να βγω από εδώ μέσα. Να τους σώσω...

Δαν: Ότι έγινε, έγινε και δεν αλλάζει.

Λούις: Άσε με να φύγω.

Δαν: Για να με καταγγείλεις;

Λούις: Τι λες; Απλά δε θέλω να πεθάνω!

Δαν: Δε θες να βγάλεις και λεφτά απ' όλο αυτό;

Λούις: Έχεις καταστραφεί ήδη. Θα σε πιάσουν...

Δαν: Η φήμη και η δύναμη είναι ζωή. Εσύ ζεις σε μια τρύπα μόνος. Τι να την κάνεις την ζωή σου;

Λούις: Και γιατί να την χαρίσω σε εσένα; Νομίζεις ότι το αξίζεις;

Δαν: *(Ανάβει τσιγάρο).* Όταν ήμουν μικρός, η μητέρα μου μου έλεγε ένα παραμύθι σχεδόν κάθε βράδυ. Το ίδιο. Για μια μάνα, έναν γιο και ένα πουλάκι. Όταν ο γιος ακολούθησε το πουλάκι χάθηκε και μετά από λίγο καιρό... Καταστράφηκε. Έτσι είναι αγαπητέ Λούις. Όταν φεύγει απ' την φωλιά του... Καίγεται. Κι εσύ έφυγες.

Λούις: Και έπεσα στην φωτιά σου...

Δαν: Σιάσε! Εγώ δεν έχω πειράζει ποτέ κανέναν. Δεν έχω κάψει ποτέ κανέναν!

Λούις: Ποιος της το έκανε αυτό; Ποια;!

Δαν: Όταν είχες τις παραισθήσεις, ποιον έβλεπες;

Λούις: Πως μπορέσατε και της κάνετε αυτό;

Δαν: Πρέπει να μου απαντήσεις.

Λούις: Τον κώλο σου να χορεύει. Αυτό έβλεπα.

Δαν: Να μου απαντήσεις σοβαρά!

Λούις: Δεν μπορώ, είμαι υπό την επήρεια λυσεργίδης.

Δαν: *(Περιφέρεται στο δωμάτιο).* Πριν με ρώτησες πως μπορώ και το κάνω αυτό. Να σου απαντήσω λοιπόν με κάτι που με είπε η μάνα μου, την τελευταία φορά που μπόρεσε και μου μίλησε. Ότι δεν έχω ψυχή μέσα μου και σκέφτομαι μόνο τον εαυτό μου.

Λούις: Άσε με να φύγω, σε παρακαλώ...

Δαν: Είπα! Μόλις τελειώσει το πείραμα.

Λούις: Άσε με τουλάχιστον να την δω. Μια φορά ακόμα.

Δαν: Αυτό δε θα γίνει ποτέ!

Λούις: Την καταστρέφεις. Κι εμένα και όλους όσους ήταν εδώ... Πριν από εμένα. Και πρώτα απ' όλους, τη Σόνια.

Δαν: Δεν έχεις ιδέα τι έχω κάνει για την Σόνια εγώ!

Λούις: Και καφιέσαι γι' αυτά; Τις καλές μας πράξεις τις κάνουμε για τους άλλους, όχι για εμάς!

Δαν: Δεν θα μου μάθεις εσύ τρόπους, τώρα πια.

Λούις: Μισεί τον εαυτό της εξαιτίας σου! Και εξαιτίας της. Δεν μπορεί να σε αφήσει. Όχι ότι δε θέλει. Την κάνεις να θέλει να πεθάνει.

Δαν: Οι καλοί και θρήσκοι γονείς σου, δεν σου έμαθαν ότι δεν πρέπει να θυμώνεις αυτόν που κρατάει το όπλο;

Λούις: Τίποτα σωστό δεν μου έμαθαν. Ότι έμαθα, το έμαθα απ' την ζωή και την δουλειά μου.

Δαν: Καταδικάστηκες σε θάνατο χωρίς να έχεις κάνει έγκλημα, ακόμα.

Λούις: Άστην να φύγει και κράτησε εμένα. Της κάνεις κακό!

Δαν: Όχι, εσύ θα της κάνεις το μεγαλύτερο κακό.

Λούις: Ποτέ!

Δαν: Άθελά σου.

Λούις: Δεν έχεις ζωή και παίζεις με των άλλων.

Δαν: Αντίο Λούις!

Λούις: Μόνο αυτό έχεις να πεις;

Δαν: Ότι κι αν πω... Δεν έχει καμία ουσία. Εξάλλου εσύ σε λίγο δε θα θυμάσαι τίποτα. Ούτε θα μπορείς να μιλήσεις.

Λούις: Γιατί; Θα με σιοτώσεις;

Δαν: Θα κάνεις μόνος σου κακό στον εαυτό σου.

Λούις: Δεν καταλαβαίνω...

Ο Δαν τον πλησιάζει.

Λούις: Μη με πλησιάζεις... *(Κάνει βήματα πίσω).*

Δαν: *(Τον πιάνει απ' τα μαλλιά).* Μην αντιστέκεσαι. Θα πονέσει πιο πολύ έτσι.

Ο Δαν ρίχνει μέσα στο στόμα του Λούις όλο το περιεχόμενο απ' το σακουλάκι με το LSD και τον πετάει κάτω.

Δαν: Κανένας μαλάκας δεν θα με καταστρέψει εμένα, κατάλαβες; *(Τον φτύνει και φεύγει απ' το δωμάτιο).* Σβήνει το φως.

Σκηνή όγδοη

Ανάβει το φως. Ο Δαν κάθεται στην θέση του. Κοιτάει τον Λούις που μασουλάει το δέρμα του και χαμογελάει.

Δαν: Ή θα καούμε όλοι ή κανείς.

Μπαίνει η Σόνια αργά.

Δαν: Πως είσαι;

Σόνια: Καλά...

Δαν: Κοιμήθηκες έντεκα ώρες. Σίγουρα θα είσαι καλύτερα.

Σόνια: Ναι. Δηλαδή δε ξέρω. Μάλλον ηρέμησα λίγο.

Δαν: Πονάς κάπου;

Σόνια: Θα έπρεπε;

Δαν: *(Την κοιτάει).* Όχι.

Σόνια: Μάλλον δεν είναι τόσο δυνατή αυτή η ουσία.

Δαν: *(Χαμογελάει).* Μάλλον. Άρα θα ζήσετε. *(Την κοιτάει).*

Σόνια: Πάλι γράφεις;

Δαν: Ναι. Τελευταίες εξελίξεις του πειράματος μου.

Σόνια: *(Βλέπει τον Λούις).* Τι κάνει;!

Δαν: Βγάζει αποτελέσματα.

Σόνια: Έχει ματώσει.

Δαν: Και εσένα τι σε νοιάζει;

Σόνια: Να τον βοηθήσουμε.

Δαν: Κάτσε στ' αυγά σου. Δεν είναι δική σου δουλειά!

Σόνια: Και ποια είναι η δική μου δουλειά;

Δαν: Μου ζήτησες να σε απαλλάξω.

Σόνια: Ναι και δεν το έκανες.

Δαν: Θα το κάνω τώρα. Θα κατέβεις κάτω.

Σόνια: Που κάτω;

Δαν: Ξέρεις.

Σόνια: Δεν θα με πετάξεις εκεί μέσα. Όχι δίπλα στη μάνα σου!

Δαν: Προτιμάς στον δρόμο;

Σόνια: Ναι!

Δαν: Δική σου είναι η επιλογή. Σε βοήθησα και με εκμεταλλεύτηκες.

Σόνια: Εγώ;

Δαν: Δεν έπρεπε να πας μαζί του.

Σόνια: Σου εξήγησα!

Δαν: Μου είπες ψέματα.

Σόνια: Όχι!

Δαν: Εκείνος άλλα λέει.

Σόνια: Τον ποτίζεις κάθε μέρα ναρκωτικά, ότι θέλει λέει! Κοίτα τον, πως τον έχεις καταντήσει!

Δαν: Δεν είναι ναρκωτικά. Προσπαθώ να βγω μια λύση για την αρρώστια της. Δεν αντέχω να βλέπω την μάνα μου να πεθαίνει, να χάνει την ζωή και την αξιοπρέπεια της μέρα με τη μέρα!

Σόνια: Ποτέ δεν είχε αξιοπρέπεια. Μια καριόλα ήταν από πάντα!

Δαν: Μην τολμήσεις και-

Σόνια: Πως μπορείς και είσαι τόσο σκληρός;

Δαν: Μόνο οι σκληροί επιβιώνουν!

Σόνια: Στον δικό σου κόσμο, ναι. Όχι εκεί έξω.

Δαν: Και εσύ, που ξέρεις τι γίνεται στον έξω κόσμο; Έχεις να δεις το φως του ήλιου χρόνια.

Σόνια: Αν δεν λυπάσαι εμένα, λυπήσου εκείνον. Δεν σου φταίει σε τίποτα.

Δαν: Κανείς δεν ξεφεύγει απ' την μοίρα του.

Σόνια: Θα καταστρέψει μόνος του τον εαυτό του. Σε παρακαλώ-

Δαν: Είδες; Τελικά, δεν φταίω εγώ.

Σόνια: Είσαι απαίσιος.

Δαν: Δεν με αφορά, πλέον, η γνώμη σου για εμένα.

Ο Δαν κοιτάει τα χαρτιά του.

Σόνια: Καλά έκανε και σε πέταξε έτσι.

Δαν: *(Την κοιτάει).* Κι εσένα σε πέταξαν αν θυμάμαι καλά.

Σόνια: Μόνη μου έφυγα.

Δαν: Αν ήταν επιλογή σου, δεν θα έπεφτες εδώ. Στα σιακά όπως λες.

Σόνια: Σε παρακαλώ. Άσε με να τον βοηθήσω.

Δαν: Δεν θα μου χαλάσεις εσύ την δουλειά. Πήγαινε, σε περιμένουν κάτω. Έχεις ήδη δύο ραντεβού. Μαζί.

Σόνια: Θα φάει το ίδιο του το σώμα!

Δαν: *(Την κοιτάει).* Δεν σε χρειάζομαι άλλο!

Σόνια: Θα τον αφήσεις να πεθάνει;!

Δαν: Αν αυτό μου δώσει αποτέλεσμα, ναι.

Σόνια: Είσαι τρελός...

Δαν: Τι είπες; *(Σηκώνεται και την πλησιάζει).* Δεν με σέβεσαι πια.

Σόνια: Δεν σε φοβάμαι πια!

Δαν: Έχεις αλλάξει από τότε που ήρθε αυτός εδώ μέσα.

Σόνια: Από τότε που είδα την πιο άσχημη πλευρά σου.

Δαν: Αν φύγει, από εδώ, θα γίνουν όλα όπως πριν;

Σόνια: Θα τον αφήσεις να φύγει;

Δαν: Θα τον στείλω σε μια κλινική, θα τον φροντίσουν εκεί.

Σόνια: Αλήθεια;

Δαν: Θα γίνουμε όπως πριν;

Σόνια: *(Πάυση).* Ναι.

Δαν: Δεν το πιστεύεις. Δεν το λες με την καρδιά σου.

Σόνια: Είμαι ακόμα λίγο ζαλισμένη.

Δαν: Με κοροϊδεύεις; Πριν από τόσες ώρες το ήπιες, δεν γίνεται να ζαλιζεσαι ακόμα.

Σόνια: Δεν έχουμε όλοι τον ίδιο οργανισμό, εσύ έπρεπε να το ξέρεις καλύτερα από εμένα. Κύριε βιολόγε.

Δαν: (Την πιάνει απ' τα μαλλιά). Σε εμένα θα μιλάς με σεβασμό!

Σόνια: Με πονάς.

Δαν: Άκουσες;

Σόνια: Άσε με!

Δαν: Αν κάποιος φταίει για ότι πάθει, αυτός θα είσαι μόνο εσύ!

Σόνια: Θα μου ρίξεις τις ευθύνες σου;

Δαν: Οι διπλές δόσεις θα τον σκοτώσουν και φταις εσύ!

Σόνια: Θα τον σκοτώσεις επειδή έτσι απλά μπορείς;

Δαν: Όπως ακριβώς το είπες. Εξάλλου μου είναι άχρηστος πια. Δεν θα τον αφήσω να με καταστρέψει. Αν φύγω εγώ, ποιος θα την φροντίζει μετά;

Σόνια: Τι σου έφταιξε ο άνθρωπος;

Δαν: Χωρίς αξίες, χωρίς ιδανικά, χωρίς όραμα-

Σόνια: Πως μπορείς-

Δαν: Δεν έχει λόγο να ζει!

Σόνια: Δεν τον ξέρεις, πως μπορείς να τον κρίνεις;

Δαν: Όπως κι εσύ να το υπερασπίζεσαι.

Σόνια: Είσαι...

Δαν: Ναι; Τι; (Γιάψη). Δεν έχεις να πεις κάτι!

Σόνια: Δεν θα σε αφήσω θα τον σκοτώσεις. Ούτε αυτόν, ούτε κανέναν άλλον.

Δαν: (Γελάει). Ξεχνάς μάλλον κάτι βασιικό. Δεν έχεις εσύ τον πρώτο, ούτε τον τελευταίο λόγο.

Σόνια: Και τον έχεις εσύ;!

Δαν: Ο Θεός! (Την πλησιάζει). Βλέπω φοράς και... Φυλαχτό

Σόνια: Ναι, αλλά από εσένα κανείς δεν μπορεί να με προστατέψει.

Δαν: Θεε και μένεις μαζί μου. Κατάλαβέ το επιτέλους! Δεν μπορείς χωρίς εμένα.

Σόνια: Δεν με έχεις σεβαστεί ούτε λεπτά απ' την ώρα που άρχισες αυτό το ηλίθιο πείραμα. Μου πήρατε ότι είχε απομείνει μέσα μου. Αυτή τη φορά θα κάνω εγώ αυτό που θέλω, αυτό που πρέπει! Δεν μπορώ να τον αφήσω να πεθάνει!

Δαν: *(Την πιάνει).* Άκουσέ με! Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα πια. Οι δέκα συνεχόμενες δόσεις έχουν καταστρέψει τα πάντα μέσα του. Δεν μπορείς να τον σώσεις!

Σόνια: Θα προσπαθήσω.

Δαν: Τόσο πολύ τον αγαπάς πια;

Σόνια: Δεν γίνεται να αγαπήσεις κάποιος μέσα σε μια εβδομάδα.

Δαν: Είναι αρρώστια αυτό κορίτσι μου.

Σόνια: Με κρίνεις... Εσύ; Ούτε έκανα καμία αμαρτία, ούτε σκότωσα!

Δαν: Αμαρτία είναι και το πάθος ακόμα και αν είναι μόνο στην σκέψη.

Σόνια: Ποιος το λέει αυτό;

Ο Δαν πιάνει το χέρι της Σόνιας, που φοράει το κομποσκοίνι.

Δαν: Ο Θεός!

Σόνια: Ο Θεός δεν λέει ότι εσύ είσαι ο πρώτος που θα καεί;

Δαν: *(Γελάει).* Κακό σκυλί...

Σόνια: Επειδή ο Λούις δεν είναι κακό σκυλί-

Δαν: Και εσύ, πότε πρόλαβες να το μάθεις;

Σόνια: Θα τον σώσω απ' την κόλαση που τον έριξες!

Η Σόνια πάει να μπει στο δωμάτιο του Λούις. Ο Δαν την τραβάει απ' τα μαλλιά και την ρίχνει κάτω.

Δαν: Δεν έχει το δικαίωμα να κάνεις τίποτα. Δεν έχεις την δύναμη.

Σόνια: Θα τον σώσω και θα φύγουμε μαζί. Θα σωθούμε μαζί από εσένα!

Ο Δαν ανοίγει το συρτάρι του. Βλέπει ένα κουτάκι με θάλλιο. Το πιάνει με το χέρι του και το βάζει στο πρόσωπο της Σόνια και την ρίχνει στο πάτωμα με δύναμη. Μένει ακίνητη.

Δαν: Δεν είχα καμία πρόθεση να σου κάνω κακό. Αλλά δεν ακούς! Δεν με άκουγες που σου φώναζα. *(Την φιλάει στο στόμα).*

Η Σόνια στο πάτωμα, ακίνητη.

Δαν: Τώρα θα φύγουμε όλοι μαζί.

Ο Δαν κάθεται στην καρέκλα του. Κλείνει τα μάτια του.

Δαν: Μάθε, λοιπόν, ότι αυτό το έχω ξανακάνει. Με μια άλλη κοπέλα, σαν εσένα. Πριν τέσσερις μήνες. Μέσα σε πέντε χρόνια έχω κάνει επτά πειράματα. Για να βρω τη λύση στο πρόβλημά της. Τότε που κοιμόσουν κάτω με τις άλλες. (Παύση). Έπρεπε να βγάλω αποτελέσματα για το θάλλιο. Και για όποια άλλη ουσία μπορούσε να βοηθήσει. Μόνο που την τελευταία φορά, είχε κρατήσει μόνο εβδομήντα δύο ώρες. Τρεις μέρες. Ο νεαρός πέθανε, χάνοντας όλα του τα μαλλιά και η κοπέλα... Ήθελε να τον προστατέψει. Πέθανε μαζί του. Γι' αυτήν δεν με ένοιαζε. Για 'σένα όμως...

Η Σόνια σηκώνεται αργά. Βγάζει την μπλούζα της και την περνάει με δύναμη γύρω απ' τον λαιμό του Δαν. Εκείνος αντιστέκεται. Πέφτει αναίσθητος στο πάτωμα. Μπαίνει στο δωμάτιο του Λούις, τον πλησιάζει.

Σόνια: Λούις... Έλα, σήκω. Θα φύγουμε από εδώ μέσα. Μαζί.

Ο Λούις σηκώνεται και την πλησιάζει αργά.

Σόνια: Τελείωσε! Ο άλλος... Δεν μπορεί να σου κάνει άλλο κακό. Δεν μπορεί να... Να μας κάνει άλλο κακό σε κανέναν. Έλα. (Τον πιάνει). Εσύ έχεις ματώσει... Έλα να στο καθαρίσω.

Ο Λούις αρπάζει την Σόνια απ' το πρόσωπο και την δαγκώνει στα χείλη. Ματώνει. Ο Δαν συνεχεται, σηκώνεται αργά, κοιτάζει απ' το τζάμι.

Σόνια: Άσε με... Με πονάς!

Ο Λούις αρχίζει και της μασουλái το πρόσωπο. Εκείνη ουρλιάζει. Την αφήνει, πέφτει κάτω ματωμένη και παραμορφωμένη. Ο Λούις κάνει μερικά βήματα πίσω. Την κοιτάει τρομαγμένος. Βλέπει τα αίματα πάνω του. Τρέμει. Γονατίζει.

Δαν: Σόνια...

Λούις: 'Ω ή δόξα εις τούς αιώνας τῶν αἰώνων. (Αιποθυμάει).

Δαν: (Κλείνει τα μάτια του). Αμήν!

Σβήνει το φως.

~Τέλος~